

FINDLAY HIGH SCHOOL MAGAZINE.

78
3.54

"Let knowledge grow from more to more
But more of reverence in us dwell,
That mind and soul according well
May make one music as before,
But vaster." — *Tennyson*.

VOL. XXXI

1953 — 1954.

No. 1

MANNARGUDI.

Table of Contents.

	Page.
1. Editorial ...	1
2. On Reading—Rev. E. B. Thorp, M. A. ...	3
3. State Responsibility for Education— D. Ramachandran, B. A. (Hons.) ...	5
4. A Dream Come True—N. R. Kedari Rao, M.A., L.T.	8
5. Fresh From The South Indian Mint—An Old Boy	11
6. Citizenship Training in Schools— V. S. Masilamoni B. A. ...	14
7. The Report of the Secondary Education Commission— P. V. Srinivasan, M.A., L.T.	17
8. Report of 11th Annual Speech and Prize Day ...	21
9. School Notes ...	23
10. Rudyard Kipling's "The Jungle Book" ...	25
11. N. C. C. — By A Cadet ...	30
12. The late G. Paul ...	32
13. The late Rev. Ebenezer Webster, M. A. ...	33
14. பகைமையிலும் பண்பு—இரே. புருடோத்தமன் VI-A	34
15. தேயிலை—ஆ. அழகுராஜ் VI-A	37
16. விடியல்—த. ச. நடராசன் VI-A	39
17. இயற்கையே!—சு. பெருமாள் VI-B	40
18. விமானத்தின் தந்தை—ஏ. ஜே. ஆனந்தன் VI-A	41
19. சங்கில் எழுவது நாதம்—வே. பொருளரசு V-A	44
20. உண்மையின் உயர்வு—எஸ். கண்ணன் V-A	45
21. எமது பள்ளிச்சின்னம்—த. வேணு V-A	47
22. நல்வாழ்வு—கே. எஸ். தங்கராசு V-A	48
23. கதை—ம. மான்சிங் V-A ...	50
24. தண்டனை—இரா. சி. பாலசுப்ரமணியன் V-B	55
25. பழையதும், காப்பியும்—K. ஸ்ரீமான் V-B	57
26. போகாத வண்டி—சு. ராமகிருட்டினன் V-B	59
27. பழிக்குப்பழி—சு. சவுந்தரராஜன் V-B	60
28. யாருக்கு?—இரா. சண்முகம் V-C	62
29. தமிழ்ப்பெரியார் திரு. வி. க.—மா. கணேசன் V-C ...	63
30. பின்னலே பழைய மாணவர் கழகம்— வே. கோபாலசாமி, செயலாளர், ...	66

Findlay High School Magazine.

Vol. XXXI

1953—1954

No. 1

Editorial.

We present this number of the Magazine with our thanks to all who have given their contributions. The articles are of a wide variety and will speak for themselves.

* * * *

We, however, commend to our young readers the much needed guidance on reading given by our scholarly Bishop.

* * * *

The Articles relating to education, the one written by the well-known "DR" of Mannargudi and the other by a former member of our staff and now lecturer in the Allagappa Chettiar Training College, Karaikudi, will be of interest not only to educationists but to others as well. Indeed, education is a co-operative endeavour in which every member of the community should have a share. All parents have a responsibility for the education of their children and they would do well to be conversant with the modern trends in education. Very often, it is lack of knowledge that makes parents a drag on the teacher.

* * * *

Prof. Kedari Rao's dream has come true in Dr. Radhakrishnan who is a "a writer and philosopher and a wise statesman of Plato's ideal of a philosopher-statesman."

* * * *

"An Old Boy"! This is how a veteran educationist and a scholar calls himself in modesty. His identity should, however remain undisclosed.

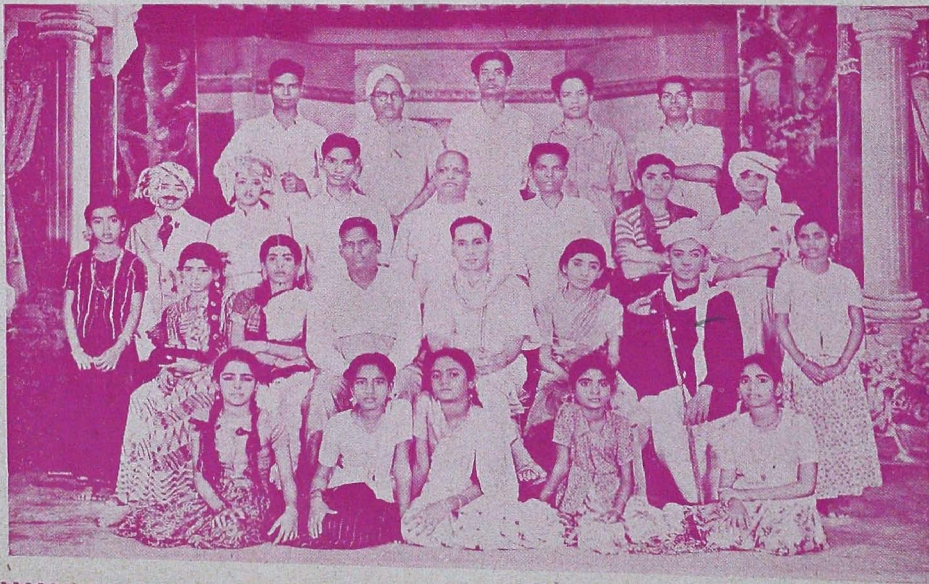
* * * *

kinds. If we have to continue to study in connection with our work, then we need more light reading. If our work is such that we do not need to study any further for it, then we also need some more solid reading in our leisure.

When I was teaching in Findlay High School the periods I enjoyed most were the English Library periods with the IVth and Vth Forms. They took the place (for a few hours only, I believe) of the non-detailed text book periods. One great advantage of them was that they enabled each boy to go at his own pace. Several boys would read a book a week, beginning it in the Library period, and then taking it home to finish during the week. Others took a whole term to read a book. The previous year, when I was taking the second period of the year in the VIth Form English Non-detailed (I think we had two periods a week), one boy told me that he had already finished the book at home! And he had to spend the rest of the year plodding through it at a pace which was slow enough for every boy in the class to follow, thus turning a book which was meant for 'light' reading into something very solid and, for him, very dull. The Library periods changed all that. Each boy could go at his own pace, and light reading (for the books chosen for the Class Libraries were all light - other subjects provided enough solid text-books) could be really light. I hoped that these periods would help at any rate the brighter boys to develop a taste for reading, which they would continue after they left school.

But can we afford to buy books for our leisure reading? I know that many people will find it very difficult to do so. And so I make a plea for public libraries, such as you can find in any town in England, where people can borrow books of all kinds, light as well as solid, and take them home to read. "The true University of these days" said Thomas Carlyle, "is a collection of books." That is not altogether true, but there is enough truth in it to make it very desirable that such a collection of books should be within reach of everyone who claims to be an educated man.

"SHADOWS" — (Drama)

Staged by the pupils on the Speech Day — 1953.

State Responsibility For Education.

By

D. RAMACHANDARAN. B. A. (HONS.)

Some justice could be done to the subject on hand and if the evolution of the "State" and the changing ideas entailing increasing responsibilities could be traced. In like manner the change in the concept of "education" had also been demanding additional responsibilities from the state.

The term "state" though easily understood, was difficult to define and, in general, it could be said to be impersonal, going on, inspite of the changes of *personnel*, the men carrying on the government at the top. The state was all pervasive, embracing in its scope all its citizens and in this respect it could be said to partake of the Godhead, in so far as it was permanent, and exacting in its demands on its votaries, the citizenry. The citizens of the state on the other hand while demanding rights from the state, had to meet increasing responsibilities and undertake fresh burdens in the shape of taxes.

In ancient times kingship was co-eval with the state and our monarchs had very limited conceptions of their responsibilities. Except in times of war, they were mere tax-gatherers and their subjects had few amenities to expect or demand in return. Education possibly had been treated like a form of charity and the little of it that existed, had been confined to religious heads. The private sector in education was hardly in existence and the few who engaged themselves in it had not much remunerative return for their labours.

When education became more broad-based, when it was taken out of cloisters and sanctuaries, more and more of non-official workers stepped in and the kings had little or nothing to do with the spread of education, much less its control.

*An address delivered during the Education week under the auspices of the Secondary School Teachers' Association, Mannargudi.

It was only when the modern conception of the state and its need for administrative manpower was felt that state interference in education became more marked and with such interference came additional responsibility to provide the wherewithal for, to control the methods of, and to overhaul the content of education.

This governmental bias went in the direction of training "clerks" and continued so long as the state felt the need for a type and the citizen was content to provide the same. When naturally, the supply exceeded the demand and the state found, it could not shoulder the ever-widening commitments for financing, directing and controlling education, revision of its outlook and overhauling of its methods, became imperative

At this stage, very near our own times, the conception of the state underwent a radical change. From a mere tax collecting and defending authority against aggression of the foe, the welfare ideal became increasingly to be associated with the fundamental concept of the state—the "social state" was evolved which not only collected taxes and ran the administration, but also attended to the citizens' prime needs in the field of health, education etc. The difference in the relationship of king and subjects and that of state and citizens, is so vast, that present day students must be staggered at the load of responsibility that the modern state has to carry.

In the educational field, the target of this added liability of the state and the huge resulting benefit, could well be illustrated from the example of the United States of America, where it was agreeably surprising to learn that 97 (Ninety-Seven) percent of its children of over 13 years could read and write, where the state subsidy of education ran to millions of dollars and where the opportunity for higher learning was open to all, some colleges not even charging tuition fees. With all this what gave vitality to the American system was, that the state interference with syllabus or methods of internal management, was negligible.

It was here that the note of caution had to be sounded. The easy attitude of calling the tune by the authority paying.

the piper, should not be passed into this field. The instability of politics is such that frequent changes would be sought to be dictated to the detriment of the permanent interest of the educated and educator. With adult franchise and the enlightenment of the electorate, the need for enlargement of education would be felt and the danger as in dictatorial countries, lay in the head of the state or the topmen of Government trying to twist education into preconceived moulds in order to carry on their nefarious schemes of aggrandisement and aggression. Hence it was that a golden mean had to be discovered between the extremes when the helping state took that amount of interest in the receipt educational sector, as to warrant the good utilisation of the funds provided and the healthy growth of the citizens' intelligence.

Latter-day education had passed the stage of being a mere academic affair. Of its votaries was expected not only intellectual acumen, but physical prowess and an appreciation of moral and spritual values. The trainee was not only a master of knowledge but also a citizen in the making — and this had put in nut-shell all that was demanded not only of the state but also of the citizens. Both had learnt to expect increasing rights and liberties and when both co-operated effectively, a condition of affairs as in the United States of America, was possible of achievement. To that end the state and those engaged in education must work hard.

"In giving and taking, it is easy mistaking."

"In talks and food, prefer quality to quantity."

"Keep up grace to keep down sin."

"Money spent on brain is never spent in vain."

"Neither break law or go to law."

A Dream Come True.

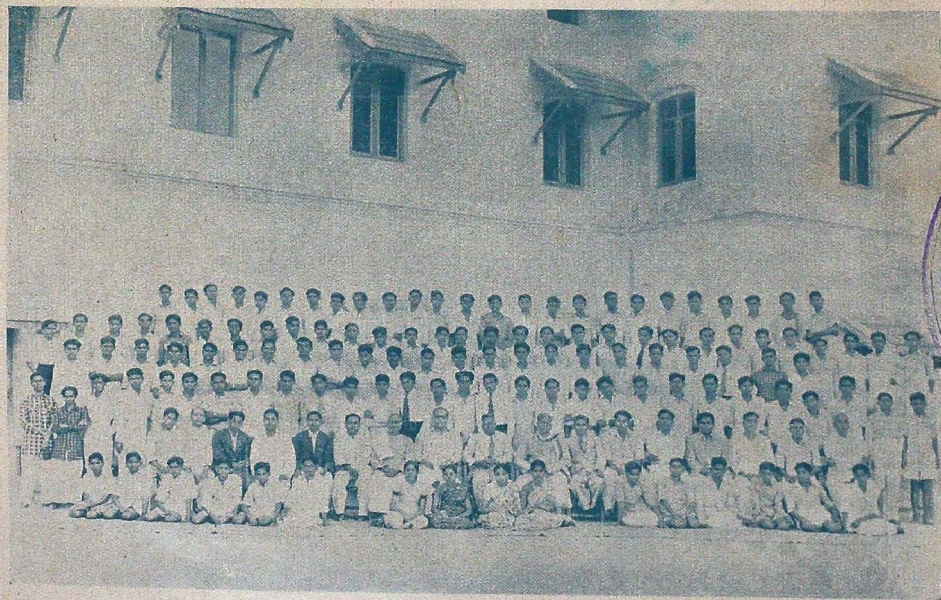
By

N. R. KEDARI RAO, M. A., L. T., (M. E. S. Retired.)

Some years ago, several of us were thrilled at learning that Woodrow Wilson was elected as the President of the United States of America. Our wonder was all the greater, because we knew that he was a College Professor for some time, before becoming the first citizen of the U. S. A. We were saying to ourselves, "Such a thing is possible in a *free* country. Will our own land, our beloved India, *ever* become free of British Rule? And if so, will it be possible for a College Professor to rise to the highest positions in Life?"

By God's grace and the advent of Mahatma Gandhi, such a miracle has happened. During World War I (1914—1918), India threw herself whole-heartedly on the side of Britain and helped her considerably to come out with flying colours in the combat. We craved, not for a reward for the glorious part played by us in getting a victory for England, but only for *justice*; but justice was rather slow in coming.

Meanwhile, World War II broke out (1939—1945). India felt that she should not have been declared a belligerent country without consulting her; and yet we co-operated with the British in meeting the challenge of Hitler. It was increasingly felt that the status of India should improve, if the best was to be got out of us. Provincial autonomy was granted; but it was a very poor substitute for what we had expected; and when the voice of freedom became insistent, there was repression on a large scale. Our leaders—Gandhiji, Pandit Nehru and others—were sent to prison in August 1942. It looked very dark indeed. But it was the darkness before the dawn. Some three years later, they were not only liberated; but Pandit Nehru and others were called upon to be Members of Council and give their advice in the government of the country. The pressure of World Opinion, especially the U. S. A., was so great that India could not be denied her freedom much longer. The result was that Britain left India; but there was this fly in the ointment, that Pakistan became a separate State; and the unity of India was rudely affected.

SIXTH FORM (1953 — 1954)

From the 15th of August 1947, when India became free of foreign rule, there has been a new vitality surging through the land, from Amritsar to Calcutta and from Kashmir to Cape Comorin. A great and good man—Dr. Rajendra Prasad was elected as the President, as and when the Indian Constitution came into effect — a Constitution framed by Indians, (through the Constituent Assembly), for the benefit of Indians i. e., from January 1950. Babu Rajendra Prasad had distinguished himself for his humanitarian work. When the Bihar earthquake came on, he did admirable service to the people; he was as it were, the first soldier in the battle against poverty and pestilence. Besides he had been President of the Indian National Congress, and his sincerity was unsurpassed.

The Constitution provided also for a Vice-President. Who was to be given this high place of honour? It is well-known that Professor Radhakrishnan has got this coveted place. It may be of use to recapitulate the chief events of his career, in order to understand how he was *unanimously* chosen as Vice-President, and Ex-Officio President of the Council of States. He started life as an Assistant Professor of Philosophy in the Presidency College, Madras. When he went to the Teachers' College, Saidapet, for his L. T. course, it seems that the authorities were so impressed with the young man's attainments, that he was asked to lecture on Psychology to his fellow students. When the Government of Madras started the Ceded Districts College at Anantapur, they chose the best talent available for staffing the new institution. No wonder that Professor Radhakrishnan was made the Vice-Principal of the new College.

By this time Professor Radhakrishnan's name was so well known in South India, that he was made University Professor in Mysore. He not only handled the highest classes but gave his time to research work and the publication of books. When Sir Asutosh Mookerjee became the Vice-Chancellor of the Calcutta University, he was on the look-out for the best brains; naturally, he gave the post of University Professor to Dr. Radhakrishnan. It was during this time that he went on publishing volume after volume. Starting

with 'The Philosophy of Rabindranath Tagore,' he published the 'History of Indian Philosophy' in two volumes. He was then invited by various Universities in India and Europe to deliver special Lectures on subjects of his own choice. He was elected Chairman of the Indian Philosophical Congress and guided it on the best lines possible.

When Dr. C. R. Reddi resigned his Vice-Chancellorship (after the first term), Professor Radhakrishnan became the Vice-Chancellor of the Andhra University and his work was really epoch-making during the five or six years he was at the helm of affairs.

By that time Pandit Madan Mohan Malaviya thought of retiring from the Benares Hindu University and so, he made Prof. Radhakrishnan its Vice-Chancellor. While he was throwing himself heart and soul in re-organising that University, another signal honour came to him. For, he was made Spalding Professor of Philosophy in the University of Oxford — the first time that an Indian was appointed to a Professorship in that great seat of Learning and Research.

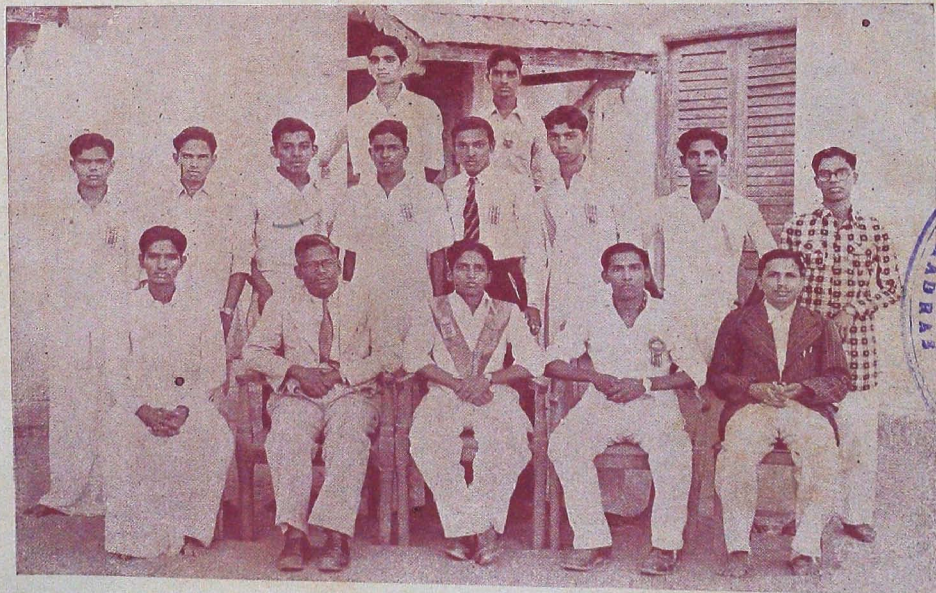
By this time Prof. Radhakrishnan had had many opportunities of moving intimately with people of all types — officials and non-officials, the rich in wealth and the rich in learning — and had impressed them all with his keen intelligence and his ability to move on terms of equality with the highest persons in the World.

That was how he attracted the attention of Pandit Jawharlal Nehru who had no hesitation in making Prof. Radhakrishnan the Indian Ambassador in Russia. This was a gain in many ways — not only for India but also for Russia.

With the coming into force of the Indian Constitution in January 1950, Prof. Radhakrishnan was unanimously elected its Vice-President. Though he is past sixty-five he is in the best of vigour — both physically and mentally. He has an impressive personality; and though he will not suffer fools gladly, he is one of the few great intellectuals of the Modern World. His wide and extensive travels — from China to Peru — have made him familiar with every part of the globe.

Long may he live to serve India and thus the World with his rich and worth-while experience!

And so an Indian Professor ascending the *gadi* of the Vice-Presidentship of India shows that a dream has come true.

ADRAJ

OUR SCHOOL CABINET (1953 — 1954)

Fresh From The South Indian Mint

By

AN OLD BOY.

The great majority of the people of the United States of America have *English* as their mother-tongue, for they are the descendants of English men and women who went away from England in the 16th and 17th centuries and settled in America. In the course of the three or four centuries of their settlement in America, the English language which they speak has become slightly changed from that spoken in England; new words and phrases have come into use and sometimes old English words have acquired new meanings which are peculiar to the American people and which may not be understood by the natives of England. These are often called Americanisms. India has been taught to speak and write English during the last one hundred and fifty years and more; and we, Indians, have not been slow in enriching the English language with expressive new words and phrases. It is true that the Englishman has failed till now to take advantage of our inventions; but this is no fault of ours. The Englishman is notoriously conservative and does not know how to profit by the refinements of the changing times. One has only to mention, as an example, his clinging to an irrational and antiquated way of spelling many of the words in his language.

In this little article, I will confine myself to some of the additions and inventions which we, South Indians of the Tamil Nad, have contributed to the English language. I daresay similar contributions have been made by those in North India but as I am ignorant of them, I will speak only of what I know for certain.

Englishmen have the words "cousin" and "brother" but in none of their dictionaries will you find the word "cousin-brother" which is purely from the South Indian Mint. To an Englishman a cousin is the son or daughter of one's uncle or aunt. The uncle may be the brother of the father or the mother and so also the aunt may be the sister of the father or the mother. Our dear old Tamil is so rich that she has separate

words for the son or the daughter of the father and for the son or the daughter of the mother. She refuses to dump them all into the same pigeonhole calling them "cousins". We have in Tamil different words for the son or the daughter of the father's brother. The son is cousin brother and the daughter cousin sister. So also the son and the daughter of the mother's sister go by the names of "cousin brother" and "cousin sister" in English as used by us. We reserve the word "cousin" to mean only the son or the daughter of the father's sister or the mother's brother. If the Englishman were only a little more receptive than he unfortunately is, he should certainly welcome with open arms these new words expressing nice shades of difference in relationship.

The Englishman is often narrow in the use of the words of his language. Take, for instance, the word "marriage". He uses it to mean only wedlock in which a man and a woman become husband and wife. But we in South India are much more liberal in our handling of the word. We have thread marriage, nuptial marriage, Grihapravesam marriage and so on. The Englishman uses the word as if it meant only விவாகம் when a man is married to a woman. On the other hand, we use it as the equivalent of our word கலியாணம் which means a festival or a festive celebration or rite. How awkward would it be to say "the initiation festival" for thread-marriage, nuptials for nuptial marriage and 'house warming festival' for Grihapravesa marriage!

The word 'rite' in the last paragraph reminds me of our use of the word 'ceremony'. The Englishman uses it indiscriminately for religious or social rites, be they festive or funeral. With a higher sense of propriety, we are inclined to use this word only for rites which are connected with a person's death. So a man applies for leave of absence because he has to perform his father's ceremony. An Englishman would be at a loss to understand what the phrase "father's ceremony" means. To force the meaning into his head, you will have to use a round-about and cumbersome phrase like "the ceremony that is usually performed on the anniversary of the father's death". Instead you might say "as I have to

perform my father's *sraddha*", but the word is not English and will require explanation. The Englishman will do well, therefore, to accept our restricted use of the word 'ceremony', at least so long as he continues to live in our land.

Credit is due to us for having invented the word 'pick-pocketing.' The Englishman is obliged to say, "A was arrested yesterday by the police for picking the pocket of another". How brief and economical is "A was arrested for pick-pocketing" when compared with the former sentence.

'To go' or 'go', in the Englishman's usage, is to move from here or from this place outward or elsewhere. Here again we have invented a new form or phrase for use on important or ceremonial occasions as when we say on the platform, "It was exceedingly kind of our Mint Minister to go over here on this occasion and deliver this interesting address."

One of the most expressive words of our coinage is "crow-catching." This word is quite unknown to Englishmen and even such of them as have lived long in South India are ignorant of the subtle significance of this term. They use, instead, such words as 'toadying' and 'sycophancy'. How flat and inexpressive these words sound when placed side by side with 'crow-catching'. To catch a crow is a subtle art. There must be something enticing to tempt the crafty crow and the man who wants to catch the bird should be gifted with the art of concealing art. The words 'flatterer' and 'parasite' cannot stand any comparison with 'the crow-catcher'. The word would certainly have entered the dictionaries of the English language and the day to-day speech of Englishmen if only they had stayed in our country as its rulers for a few more years. But that was not to be and English has to remain poor in its vocabulary owing to this trival change in the political situation that has taken place in recent years.

We have not only invented new words and phrases but given an entire change in meaning to some of the words and phrases in the English language, for instance, the phrase "printer's devil" means, to an Englishman, an errand-boy employed in a printer's office. With a fine sense of delicacy

which forbids an innocent boy being called 'devil', we have chosen to use the phrase to mean 'printer's error' or 'printing mistake'.

The limitations of space stand in the way of more examples being produced but enough has been said to show that during a century of learning and writing to speak English, we, South Indians, have not been mere parrots but have enriched this foreign language in our own way with significant contributions.

Citizenship Training in Schools.

By

V. S. MASILAMONI, B. A.

The aim of citizenship training in schools is, in short, to train pupils to be efficient and useful citizens. When India was under the domination of a Foreign Government, people were fighting for their rights. After acquiring independence, the rights are ours by constitution, and citizenship training has shifted the emphasis from rights to responsibilities. Without shouldering responsibilities, a government cannot run. That training is given in schools in a practical way. Any good teacher can invent a number of methods to achieve this aim. But the 'Guide Book on Citizenship Training in Schools' by Sri. T.V. Nilakantam and the "Revised Syllabus in Citizenship Training" are worth reading.

The school is the country of the pupils. If they learn to govern the school well, they become good citizens and are likely to become good leaders in the country. Two things are needed for a good government, planning and execution. Our pupils should be given training in these two things. The pupils themselves must make plans for the good government of the school. The do's and don'ts of bosses don't appeal to the modern pupils. If they themselves plan, they have the responsibility for the execution of their own plans. They have an interest in the execution of their own plans.

It is in the school parliament (if there is no parliament, in the school council) that plans are made. The school council is the executive body. The school pupil leader is its president and has the responsibility of carrying out the plans made. The class council makes plans for the class and executes them. Each squad is given a duty. Each member of the squad must feel the responsibility of the squad and perform the duty assigned to him well. If the pupils fail to keep the classroom clean, how can they keep their country clean, after leaving school? Each pupil is responsible to the squad leader, who is responsible to the class pupil leader, who, in turn, is responsible to the school pupil leader, who is the Representative of the school. It must be brought home to the pupils that not only leading, but also following is a great responsibility. In a country there can be only a few leaders who must have a large number of followers. Some one defined democracy as a system of government in which people chose their own leader, and when once they had chosen their leader, they blindly followed him.

Blindly following a leader passively is not good citizenship. One must be a useful citizen of one's country. The pupil should be trained to be useful to his school in general, and to his class in particular. Every pupil must be made to feel that he is indispensable to his class. Without him his class would be the poorer. He has some use for his class. After all education is only drawing out the best in a pupil. For this purpose activity programmes are drawn up. Activity programmes kill two birds at a stroke. They provide for not only learning by doing, but also being useful in society. Social behaviour is developed. A pupil standing in a queue at the water-pot and maintaining the dignity of the school at the school assemblies cultivates orderly habits which will stand him in good stead in life.

In the case of some boys, we are not able to draw out their best in the classroom atmosphere or school atmosphere. Hence the value of camps and excursions. At present there is a mania for long-distance school excursions and the value of short-distance class excursions is lost sight of. The long-distance school excursions are generally planned by the teachers.

It is only in the short-distance class excursions that the pupils have much scope for planning and execution. It is the planning that gives an impetus to the activity of the pupils. Generally excursions are arranged to visit places of historical, geographical, industrial, educational or other interests. But excursions as citizenship training is the aim of such excursions. What the pupils see in the excursion is not so important as how they do the excursions. Camps are of greater value in this respect, and in camps a never-do-well in the classroom shines as a very useful member. Such usefulness brings a great confidence in him.

To be useful in society one must acquire a certain degree of skill in certain things. Not only usefulness in service, but also efficiency in service must be aimed at. This training in efficiency is encouraged by the award of proficiency badges. Three kinds of efficiency are aimed at, physical efficiency, efficiency at home and efficiency in social service. Swimming and Athletics develop physical efficiency. Gardening and Nursing develop efficiency at home. Carpentry, Handicrafts and Ambulance develop efficiency in social service. Training in such skills serves also as healthy leisure-time activity.

It is hoped that the useful and efficient citizens going out of schools after a good training will make our country a happy place to live in.

"Prayer should not come from the roof of the mouth but from the roof of the heart"

"Prayer oils the wheels of the waggon of life."

"Vows made in storms are forgotten in calms."

"Seen or unseen, always be clean."

EXCURSION

"THE MARCH OF THE SEVEN HUNDRED."

AT KORAYAR HEAD.

THE FEEDING OF THE 700!

The Report of the Secondary Education Commission.

By

P. V. SRINIVASAN, M. A., L. T.

Pursuant on the recommendation of the Central Advisory Board of Education, the Government of India constituted a Secondary Education Commission in September, 1952 under the illustrious leadership of our Vice-Chancellor, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar. The report was published in June, 1953. This report of 244 pages and 10 appendices is a very businesslike, sincere attempt to consider the pedagogical, administrative, financial and national aspects of the subject of Secondary Education. This report is a wonderful handbook on the theory and practice of Secondary Education. The commission has co-ordinated the worthy recommendations in the reports of the various earlier commissions and committees constituted by the Government for the same purpose, to wit the Hunter Commission of 1882, the Varsity Commission of 1902, the Sadler Commission of 1917, the Hartog Committee of 1927, the Sapru Committee of 1934, the Abbot-Wood Report of 1937, the Sargent Report of 1944 and the University Education Commission of 1948, in the light of the present-day needs of the nation and has presented a well-knit scheme of reorganization.

The Commission has mentioned isolation from life, lopsidedness, undue stress on examinations, failure to evoke pupil-initiative, increase in the size of the class and the consequent reduction in personal contact between the teacher and the taught as the defects of the prevailing system. To remedy the existing ills the school has to be organized as a community and in vital rapport with the community-life outside. The role of education in developing democratic citizenship has to be emphasized and pupils must be made to imbibe the virtues of discipline, co-operation, social sensitiveness and tolerance. Secondary education must be a self-sufficient course preparing pupils to enter life after the completion of the course. The commission rightly stresses that education must unlock the latent energies of children. So more attention must be paid to practical training.

The report recommends compulsory technical education in the High School. Provision has to be made for good teaching of handicrafts like spinning and weaving, wood-work, metal-work, gardening, tailoring, work-shop practice and modelling. The duration of the High School course is to be extended by one year and there is also the suggestion to cut out one year from the university course. This is in agreement with the recommendation in the Dr. Radhakrishnan Report, for the abolition of the Intermediate course and extension of the degree course by one year. The Commission advocates the introduction of diversified courses and the establishment of multi-purpose schools with a view to providing for individual differences in aims, aptitudes and abilities. A Lower Secondary stage of three years and a Higher Secondary stage of four years are envisaged. The aim in the Lower Secondary stage is to introduce the pupil to the fields of human knowledge in general. Sc Arts and music, craft and physical education, the mother tongue, Hindi, English, Social Studies, Science and Mathematics are to be taught. At the Higher Secondary stage provision is to be made for diversified courses. All pupils are to have a number of core subjects Languages, General Science, Social Studies and a Craft. Seven groups of diversified course namely Humanities, Sciences, Technical subjects, Commercial subjects, Agriculture, Fine Arts and Home Science are suggested. Pupils are to choose three subjects from any one of the groups. For example, a pupil choosing Humanities group will have to study three subjects among a classical language, History, Geography, Economics and Civics, Psychology and Logic, Mathematics, Music and Domestic Science. According to the report English is not to be compulsory after the Middle School stage; for it may be replaced by Hindi or any other modern language.

The report contains a good chapter on Dynamic methods of teaching. The Commission contends that our preoccupation with passing examinations has led to childish competition among schools in getting a high per centage of passes and this in turn has brought about wrong methods of teaching and study. The publication of green books (notes, summaries etc.) must be forbidden. Then only the teacher could devote

himself to dynamic methods. He has to concentrate on the quickening of interest and training in efficient techniques of learning. The Commission is for providing pupils with at least one period a day for private study in the library. The librarian must be a man of books and not a mere clerk. Then only the pupil will get the full benefit. "Expression work" of different kinds must form part of the programme of every subject. Students must have ample opportunities for group work. The role of museums and Audio-Visual aids has been well stressed in the report.

The Commission in the chapter on "The Education of Character" points out that the supreme end of the educative process should be the training of the character and personality of the taught in such a way that they will be able to realize their potentialities and contribute to the well-being of the community. The work of the school is only a fraction of the whole task. The home and the community must co-operate with the school. It is imperative that the pupil must never get bewildered by the contradiction between what he sees and hears at school and what his beloved ones do and say at home. The report recommends the teaching of moral principles in the morning-assembly and a non-denominational prayer in the assembly. Good training in self-government, active participation in extra-curricular activities like National Cadet Corps, Junior Red Cross and St. John's Ambulance Work, and safe religious instruction on a voluntary basis outside the regular school hours are recommended by the Commission.

The absence of educational guidance and counselling has led to colossal waste and frustration in our country. Society must begin to think of the problem of choosing the kind of education suited to the child's aptitudes. The Commission has recommended guides at various stages. The Central Govt. must train guidance officers and career masters. Dwelling on the physical welfare of students, the Commission has emphasized the need for a properly organized school medical service and provision for thorough medical examination of all pupils and necessary follow-up treatment. The school must assist in the maintenance of proper sanitary standards in the locality

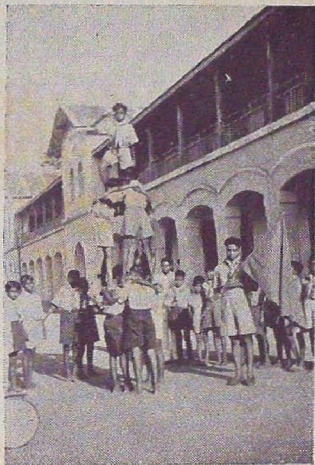
and pupils must be made to understand the dignity of manual labour. The report contains very good chapters on Examinations, teaching personnel, problems of administration, and finance. The report ends with a brilliant chapter on, 'The Secondary School as we visualize it'. The school according to the Commission is a little world by itself composed of teachers and students ever willing to work in close co-operation for common good.

This is an admirable report which can stand comparison with the Harvard Report on liberal Education. This is to India what the Spens Report is to England. The recent meeting of the Central Advisory Board of Education has in general endorsed the recommendations in the report. Let us eagerly await the speedy implementation of the suggestions given by the Commission in their masterly report.

"I know the difficulty of the task before us. It doesn't consist in merely raising salaries. We will have to get the right type of teachers before we can achieve anything. Education is the most important part of our planning and in education the teacher is the most important link in the chain. The Inspectorate, control, finance, all these are secondary things, most of them negative in character. The main positive link in the chain is the teacher. Nothing could be done in accordance with this plan, unless they had a very superior type of teachers"

—Rajaji.

SCOUTING ACTIVITIES.

PYRAMID GROWING INTO A TOWER!

THE FINDLAY TROOP.

FINDLAY HIGH SCHOOL. MANNARGUDI.

Report presented by the Principal on the 11th Annual Speech & Prize Day.

As our last report was presented only six months ago, this has to be necessarily short. But, brief as it is, we are glad to report of our achievements, activities and steady progress.

The inevitable changes in the Staff at the beginning of the school year have not been many this time. Sri N. Vaideeswaran, M.A., B.T., left us in June to be lecturer in Jain College, Madras. As a gifted young man with an abundance of enthusiasm, he was an asset to this Institution. But what is our loss is a gain to Jain College. We have welcomed in his place Sri J. Amirtharaj, B.A., L.T., an Old Boy of our School. Messrs. N. Natarajan, B. Sc., D. C. Dawson, V. E. Balraj, S. Soundaraja Iyengar and T. J. Gnanaraj left us in April. Messrs. G. A. Daniel, S. Parthasarathi, V. Shanmugam and M. Balasubrahmanyam have joined our Staff in June.

On the academic side, our achievements have been in keeping with our high traditions. Out of the 108 sent up for the S. S. L. C. Public Examination, 100 were declared eligible for the University Course of studies. The standards maintained could be gauged to some extent from the averages secured in each subject.

<i>Subject</i>	<i>School Average</i>	<i>State Average</i>
Tamil	51%	45%
English	52%	35%
General Mathematics	69%	41%
Composite Mathematics	68%	45%
Commercial Arithmetic	70%	52%
General Science	57%	39%
Social Studies	54%	40%
Sanskrit	71%	51%

In the Manavar Munrum Examination in Tamil, we had 22-I Classes, 46-II Classes and 28-III Classes, not one having failed.

But we do not stand for mere spectacular academic results. Our main object is to train the young in good and sound character and enable them to take their places in the life of the country as useful and worthy citizens. All our co-curricular activities, viz. Literary Unions, Subject Associations,

Citizenship Training, Scouting, National Cadet Corps, Games and Sports, Hobby Clubs, Excursions and Day-outings are directed towards the fulfilment of this primary aim.

Since the re-opening of the School, the Literary Unions and Subject Associations have begun to function with full vigour. The School Parliament, the Pupil Cabinet and the School Council have met at regular intervals. The School Pupil Leader, the Class and Squad Leaders have assumed greater responsibility for class, discipline, cleanliness, regular attendance etc., and though their interest in these matters are to be sustained and fostered by the watchful care of the teacher, the response on the part of the pupils on the whole is very satisfactory. Scouting which was slowly ebbing away has revived itself with a new life and there is a flourishing troop consisting of five Scouters and 80 Scouts. There are 66 Cadets in the two Divisions of the National Cadet Corps and eight of them are now attending the Circle Camp at Madras — a Camp common to four States in South India. In Games and Sports we look forward to winning a few laurels in the Tournaments and Sports conducted by The Tanjore District Athletic Association. One new feature introduced recently is the monthly "Hobbies Corner" when paintings and drawings, paper and card-board works, yarns, photographs, needle works and embroidery and garden products are displayed in one corner of the Hall for the whole School to see. The Educational Exhibition got up in connection with this Day's celebration will testify to the many-sided activities of our pupils and it is in itself a tribute to the skill, interest and resourcefulness of both pupils and members of the Staff.

The Old Boys celebrated their anniversary in July last with great éclat. We are thankful for the presentation of the portraits of former Principals and for the Scholarships awarded to poor students.

In conclusion, let me thank the members of the Staff for their continuous and unstinted co-operation and all parents, friends and well-wishers for their support and guidance. Above all, let us praise God for all that is past and trust Him for all that's to come.

School Notes.

The repairs of the cyclone damages, were completed during the summer holidays and the buildings have been made to appear trim and tidy once again. The main building looks quite attractive with the yellow colouring and white borders.

*

*

*

Four pupils contested for the post of the school Pupil Leader. They were given an opportunity to address the assembly. S. Thiagarajan who secured the highest number of votes was chosen as the school Pupil Leader for 1953-'54.

*

*

*

On the Old Students' Day, celebrated on July 4th, '53, the present VI form pupils also were invited to attend the function so that they could form a link between the past and the present. Sri. S. Amirthaganesan, Hony. Secy., Provincial Red Cross Society, Madras, presided. Some of the present pupils also took part in the drama "Rajabakthi". The O. S. A. presented to the school the portraits of two former principals viz., Rev. R. Smailes and Rev. N. G. Ponniah.

*

*

*

The Departmental audit and the Annual Inspection of the school were done simultaneously in the second week of July '53. At one stage, there was a dispute between the auditors and the Deputy Inspectors as to who should have a priority of claim over the account books. Of course, the auditors carried the day! The faithful Deputies wrote in their inspection notes "the account books were not available for inspection."

*

*

*

A film library has been started in the school. We have now in hand 11 films and 16 filmstrips.

*

*

*

The 11th Annual Speech and Prize Day was celebrated on the 17th and 18th Sept. '53. Sri S. Krishnan Nair, R. D. O., Mannargudi, hoisted the National Flag and declared the

exhibition open on the 17th. Sri K. S. Venkataraman, I. C. S., District Judge, Tanjore West, presided and distributed the prizes the next day. The pupils staged the play "நிழல்கள்".

*

*

*

The Annual School Sports were held on November 27th, '53. Sri G. S. Krishnamurthi, B. Sc., B. L., who presided over the day hoisted the National Flag and took the salute at the march past. The prizes were distributed at the end of the day.

*

*

*

The N. C. C. Day was celebrated on December 27th, '53. There was a special parade on the Playing Field.

*

*

*

The official visit of the Rt. Rev. E. B. Thorp, M.A. Bishop in Tiruchirapalli, took place on March 20th, '54. He presided over the combined N. C. C. Parents' Day and the Scouts and Cubs Day celebrations in the evening.

*

*

*

On March 23rd, '54, the school as a Community went on an excursion to Korayar Head near Nidamangalam. 692 pupils and 32 teachers participated. The route march both at Mannargudi and at Nidamangalam was a sight to see! The after-dinner entertainment, the 'Tea' the railway journeys to and fro and the rejoicing when a holiday for the morrow was announced will be remembered for a long time to come.

*

*

*

The Literary Unions Day was celebrated on March 26th, '54. There was a common 'Tea' for all the pupils and Staff. Sri G. S. Krishnamurthi, B. sc., B.L., District Munsif, presided and distributed the prizes for the various competitions. There was a variety entertainment to which the Unions contributed interesting items.

CYCLONE HAVOC.

MAIN BUILDING

SCHOOL THEATRE

FIRST FORM BLOCK

Rudyard Kipling's "The Jungle Book."*

Rudyard Kipling was both a poet and a writer of stories. He was one of the rare masters of the art of the short story. The "Jungle Book" consisting of seven stories was written in 1894. In this book, Kipling reveals his intimate knowledge of wild and domestic animals in India and life in the Indian villages.

The first story in the book is "Mowgli Brothers." Father wolf was standing in front of a cave in the jungle. Mother wolf was lying with her cubs inside. They heard the roar of Shere Khan, the Tiger, as if he had missed something. Soon a child that had just begun to walk strayed into the cave. Father wolf was surprised to see a man-cub. Mother Wolf was glad to take him as one of her cubs and named him Mowgli. According to the law of the jungle, when the cubs were old enough to stand on their feet, they had to be presented to the Council for identification. Mowgli also was taken to the Council. There Shere Khan demanded the boy for himself. But he was refused, and Mowgli was approved. Ten or twelve years passed. Shere Khan was determined to kill Mowgli and he and the other wolves conspired to kill him at the next Council. Warned by Bagheera, the Panther, Mowgli took some 'red flower' — i. e. fire from the neighbouring huts and he threw the fire in the midst of the Council. Every beast in the jungle lived in a deadly fear of the 'red flower'. He terrorised all his enemies in that way, including Shere Khan whom he beat with a burning branch. Mowgli then took leave of his Mother Wolf and went to live with men.

The second story is "Kaa's Hunting." One afternoon when Mowgli was sleeping between Baloo, the brown bear, and Bagheera, the Panther, the monkeys carried away Mowgli, thinking that he would be a useful person to teach them how to build huts. They carried him to their own place of "Lost

* A talk by the Principal, broadcast at the A.I.R. Trichirappalli, in the series "Stories for the Young" on Jan. 11th, '54.

City." Baloo and Bagheera, enraged at what had happened, started to rescue him. They took with them Kaa, the Python, the only one for whom the monkeys had any fear. The three hurried to "Lost City." There in the fight with the monkeys, Bagheera and Baloo almost lost their lives and took shelter in a tank near-by. Kaa, dealt deadly blows on the monkeys with his nose. The monkeys were paralysed with fear to see Kaa. They had thrown Mowgli into a trap room during this fight. Kaa with a few heavy strokes broke open the dome of the room and Mowgli jumped out safe and was restored to Bagheera and Baloo. The monkeys sat silent and trembling with fear. Kaa sent away Mowgli and his friends and then sat in coils in a central place. There was a strange sight of rows of monkeys being drawn nearer and nearer to Kaa. That was the snake's powers of fascination. That night, before the moon arose, many a monkey would have surely gone into its mouth. That was Kaa's way of hunting.

The next story is "Tiger-Tiger." When Mowgli left the wolf's cave, he went to a village nearly twenty miles away. Messua, the wife of the richest man of the place found in Mowgli the resemblance of her son who was carried away by a tiger and took him into her house and cared for him as her own son. Gray Brother, the eldest of the Wolf cubs paid him a visit one night and gave him news about Shere Khan's intentions to kill him. Mowgli was given the work of tending the village cattle. Helped by Gray Brother and Akela, he so contrived that the buffalo bulls gored Shere Khan to death. Buldeo, the famous hunter of the village found Mowgli skinning the tiger and tried to take it away from the boy so that he could get one hundred rupees, the price placed on the tiger by the Government. But Mowgli asked Akela to teach him a lesson. Buldeo spread the news in the village that Mowgli was a sorcerer. Refused admittance into the village. Mowgli thanked Messua and departed to go back to the jungle. The Mother Wolf was very proud to hear that Shere Khan the hunter had been hunted. The skin was spread on the rock of the Council. The wolves wanted Mowgli to be their Akela. But he declined and went away with his brother cubs to hunt. Years afterwards, he became a man and married.

The fourth story is that of "The White Seal." There was a place called Novastoshnah in an island of the Berring Sea. The seals came and rested there in hundreds and thousands in the summer months. Sea Catch and his wife Matka had a baby which was peculiarly white in colour. He was named Kotick. When Kotick was four years old, he was shocked to see herds of seals being driven into a pen and killed for the sake of their skins. Horrified at the sight, he went to the sea-king and asked him to tell him the place where no man would set his feet. He was advised to consult the 'sea-vitch' who in his turn asked Kotick to go to the sea-cow. He travelled thousands of miles in the Pacific to meet the sea-cow, but he couldn't succeed. He went to several islands, even south of Cape Horn. But every where he was told that there was not a single island where man did not go. Encouraged by an old seal on his way home, Kotick continued his search and at last met a group of long snakes who were sea-cows. He followed them to a long distance and in the place where the sea-cows lived he found the spot where no man could reach. He went to Novastoshnah and invited the seals to go with him. But they jeered at him. Kotick fought with them and made them agree. One day, leading a large number of seals including his father, mother and fiancée, Kotick went to the new place of safety and lived happily there.

The next is the story of "Rikki-Ticki-Tavi" a mongoose. He was picked up and brought up as a pet in an English Man's bungalow. One day Rikki went to see the garden. There he found Darzee, the bird, and his wife mourning for their baby which had been eaten away by Nag, the black Cobra. Rikki met Nag and was asking him why he did so, when from behind, Nagina, the wife of Nag was about to strike and kill him. But warned by Darzee, he escaped. When he returned home, Rikki killed a Karait which was about to bite Teddy, the son of the English man. Nag and Nagina then conspired to kill the English man, his wife and the boy. Nag hid himself in the bath room so that he could kill the man when he came in for his bath the next morning. But advised by the musk-rat, Rikki fought with Nag and nearly killed him. The man

hearing the noise in the bath-room, came and shot Nag with his gun. The enraged Nagina now wanted to avenge her husband's death by killing the man, his wife and the boy. But with the help of Darzee's wife, Rikki broke the eggs of the snake and crushed the young snakes that were to come out. When Nagina was about to kill the three members of the family as they were break-fasting on the verandah, Rikki tackled her and finally killed her. All the birds in the garden sang in praise of Rikki. The English man and his wife were over-whelmed with thankfulness that a little mongoose had saved their lives.

The next story is "Toomai of the Elephants." Little Toomai was the ten year old son of the mahout. He would play with Kala Nag, the State elephant, and give him orders. The elephant would obey him. Peterson was the man who caught all the elephants for the Government of India. But neither he nor any of his men had ever seen an elephant dance.

One night when Toomai and others were camping in the forest and asleep, Kala Nag broke himself loose and began running into the jungle. At the request of the boy Kala Nag carried him on its back. Little Toomai lay on its back and saw that night the most wonderful sight that man ever saw. In the heart of the forest, in a well-chosen spot, on a ground that was trampled and levelled, the elephants gathered in hundreds and danced in couples. Padmini, the favourite elephant of Peterson was also there. The next morning Little Toomai told Peterson Sahib that he had seen the elephant dance. Peterson and Machua Appa, the head mahout, went into the forest and found that what the boy had told of the dance was true. There was feasting and great rejoicing in the camp that night. Father Toomai also came to the camp searching for his son and Kala Nag. After the feasting was over, Machua Appa took Little Toomai in his hands and holding him up to the whole camp proclaimed that thereafter he could be called "Toomai of the Elephants." The whole line of elephants trumpeted and gave a salute to the boy—a salute which was usually given only to the Viceroy of India.

The last story in the book is "Servants of the Queen." There was to be a review of the Indian army by the Viceroy on the occasion of the visit of the Amir of Afghanistan. A camp, therefore, of thirty-thousand men, thousands of camels, elephants, horses, bullocks, mules etc. were gathered at Rawalpindi.

The night before the review, a camel had an awful dream and badly scared he began to run through the camp until he met a mule. Disturbed by the camel, a troop horse, a gun bullock and an elephant came that way and met the mule and all had a conversation together. The interesting conversation that followed forms the bulk of this story. The next day, in the august presence of the Viceroy and the Amir, a grand procession passed by. The cavalry, the infantry, the big-guns, elephants, bulls, mules, etc. marched in a wonderful order to the great astonishment of the Amir. Such orderliness was unknown in Afghanistan. One of the Chiefs of the Amir asked an Indian Officer how even animals could observe that perfect order. He was replied that it was all due to obedience to superiors. The animals as well the men were all the "servants of the Queen."

I have given you a summary of each story. I would ask you to read "The Jungle Book" yourselves. You will find the stories most delightful and interesting.

*"That man is great, and he alone,
Who serves a greatness not his own,
For neither praise nor pelf:
Content to know and be unknown:
Whole in himself."*

N. C. C.

By
A Cadet.

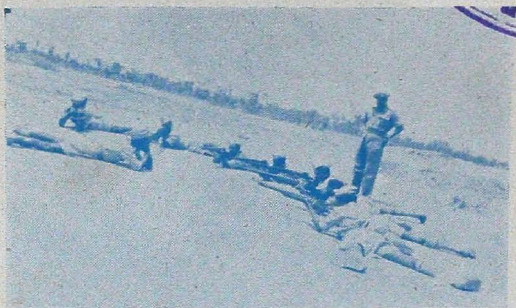
Now that India is free, the task of protecting and defending our extensive frontiers has fallen on our shoulders. We have read and heard how people in several countries fought and sacrificed their all in the cause of their country. Our army is there, perfect and well-equipped for all eventualities. But this is not enough. There should be a reserve of trained soldiers and men ready to take up arms whenever the security of our land is threatened. With this view in mind our Government decided to give military training to the students in Colleges and in High Schools and accordingly the National Cadet Corps Act was passed in the year 1948 by which military training was sought to be given to the students in Colleges and in High Schools.

Our School was lucky enough to be selected as one of the few schools in the Madras State to start N. C. C. units. Mr. W. D. Muthiah B.A., L.T., and Mr. D. S. Thomas were selected to undergo their pre-commission training at the Madras Regimental Centre, Wellington, in the Nilgiris. After their return in July and December 1950 respectively 2 units consisting of 30 Cadets each were raised and training to N.C.C. Cadets began in right earnest. The Cadets have training in Squad Drill, Arms Drill, Weapon training, Field Craft, Map reading besides lessons in First Aid and Citizenship and Health and Sanitation.

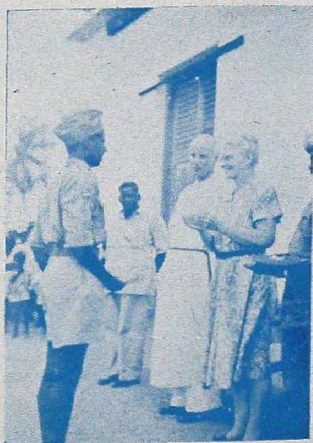
The aim of the N. C. C. is to develop character, comradeship and power of leadership in the youth of the country, to provide training to youths so as to stimulate their interest in the defence of the country, and to build up a reserve of leaders to enable the armed forces to expand rapidly in a National emergency.

Training is given to the Cadets thrice a week. Last year all the Cadets went to Andipatti House, Trichinopoly, for their annual camp and in the shooting competition several of them did excellently well. In October 1953, 8 of the Cadets went to Madras for the circle cadre camp and participated in the Social Service Work.

N. C. C. DAY.

FIRE!

MRS. THORP PRESENTING CERTIFICATES TO A CADET

19 out of the 20 Cadets who appeared for Certificate A Part II Examination have come out successful. All have passed certificate A Part I except the first year cadets

During the last Christmas vacation we had our Annual Camp at Annamalai Nagar along with the Senior Division N. C. C. Everybody would admit that this was the best of all the camps attended by Our Troops. We had a very happy time with the Senior Division Cadets who looked after us with affection as our elder brothers. We had the rare opportunity of witnessing the different type of machine guns and pistols in action. In fact every one felt sorry when the camp came to a close.

We are completing four years training with the end of this year and we are really proud of the training we have had these years. We hope more students would come forward next year when new cadets are enrolled. I assure them that this training will certainly do them good not only in building up their character and developing their power of leadership, but also in helping them to choose a career for themselves.

He who will not live in love will never live in heaven.

Pray against sin but don't sin against prayer.

Riches adorn the house but virtues adorn the man.

It is hard to talk sense but harder to find listeners if you do.

It is better to deserve praise, than to receive it.

Lawyers and painters can soon make black, white.

Life is half spent before we begin to live.

Neither seek a secret nor speak a secret.

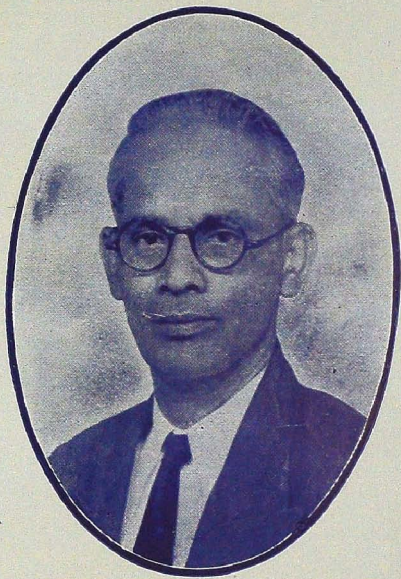
OBITUARY.

We record with sorrow the death of Sri G. Paul, Librarian, on May 28th '53. He was ailing from heart trouble for two or three months, but appeared to be getting better and stronger. He collapsed rather unexpectedly at Nangur where he had been for the holidays.

Sri G. Paul joined this institution as Assistant Librarian in June 1927 and for nearly twenty-six years he was in charge of that responsible work. He was honest, sincere, trustworthy and faithful in the discharge of his duties and earned for himself, both in the school and out-side, a reputation for integrity, straightforwardness and strictness. He was interested in music and made himself useful to the school with his gifts in that direction. He was a member of the Pastorate Committee of the Local Church, a Leader and a Local Preacher. He was keen on Evangelistic work and was a regular visitor to the village of Athanur.

In his death, the school has lost an ardent Christian worker and an earnest and dependable member of the Staff.

ADAMS

G. PAUL

OBITUARY.

REV. EBENEZER WEBSTER, M. A.

The death has occurred of the Rev. Ebenezer Webster, M. A., on January 31st, 1934 at Liverpool in England. He was in his ninety-third year and in the sixty-sixth of his ministry.

He served in the old Wesleyan Negapatam District for twenty-four years. He was in Mannargudi from 1904 onwards. He was Chairman of the District from 1907 till he left India in 1911.

He was a member of the Negapatam College and High School Staff where he made himself a favourite with his Hindu and Muslim students. He was closely associated with Findlay College during the days of the troubles arising from what the press called "The Findlay College Conversions". Those who knew him and his devoted services still remember him with gratitude and affection.

பகைமையிலும் பண்பு.

இரே. புருடோத்தமன், ஆறாம் படிவம்.

நடுநிசி காவிரியாற்றின் தண்ணீர் சலசலவென்ற சத்தத்தோடு ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அன்று பெளர்ணமி. பூரணச் சந்திரனின் பொற்கிரணங்கள் காவிரியாற்றிலே பட்டு ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. அந்த அமைதியைக் குலைத்துக்கொண்டு எதிர்க் கரையிலிருந்து இருவர் படகில் வந்துகொண்டிருந்தனர். காவிரியாற்றிலோ வெள்ளம் புரண்டோடிக்கொண்டிருந்தது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு படகை வலித்துக்கொண்டு வந்தனர். ஆனால் ஒரு சுழலிலே அகப்பட்டுக்கொண்டது படகு. அவர்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. கடைசியிலே தண்ணீரில் குதித்து நீந்திவிட எத்தனித்தனர். இருவரும் தண்ணீரில் குதித்து நீந்தினர். ஒருவன் அப்பொழுது அந்தச் சுழலிலே அகப்பட்டு இறந்தான். மற்றொருவன் அந்தச் சுழலிலே வெகு லாவகமாக நீந்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் மிகவும் களைத்துப்போயிருந்ததால் மேலே அவனால் நீந்த முடியவில்லை. தண்ணீரில் தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தான். காப்பாற்ற யாரும் இல்லை. இன்னும் சிறிது நேரம் இருந்திருந்தால், அவன் இறக்கவேண்டியதுதான். எதிர்க்கரையிலிருந்த ஒருவன் இதைப் பார்த்துவிட்டான். உடனே நீரில் குதித்து நீந்திவந்து அவனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க் கரை சேர்த்தான். அவனுக்கு அந்த ஆறு பழக்கப்பட்டதுதானே! மூர்ச்சையாகிக் கிடந்தவனைப் பார்த்தான். நல்ல கம்பீரமான உடல். இடையில் அவனது வாள் பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது அவனைப் பார்த்ததுமே அவனது சந்தேகம் தீர்ந்தது. அவனைத் தக்கப்படி உபசரித்தான். கண் விழித்துப் பார்த்த அயலான் உற்றுநோக்கினான். அவனது கட்டு மஸ்தான தேகமும், இடையிலே இருந்த வாளும், அவன் அணிந்திருந்த கவச உடையும் அவன் தன் எதிரியின் படைவீரன் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டின. எதிரி என்பதையும் மறந்து அவனை அன்போடு தழுவினான். நன்றிகலந்த முகத்தோடு அவனை நோக்கி “நீ யார்? எங்கிருந்து வருகிறாய்?” என்று ஒன்றும் அறியாதவன்போல் அவனைக்கேட்டான். “நான் எதிர்ப் படைத்தலைவன். சேரநாட்டு வேந்தன். நீ யார்?” என்றான்.

“நான் சோழநாட்டின் போர்வீரன். இவ்விடத்துக் காவலுக்குரியவன். நீ ஏன் இங்கு வந்தாய்?” என்றான்.

“நான்... ..” சிறிது தயங்கினான். “இருந்தாலும் நான் என்ற முறையில் உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நான் உங்கள் படையை உளவறிய வந்தவன்” என்றான்.

“நன்று நீ இந்த இடத்தைவிட்டு எள்ளளவுகூட முன்னே போக முடியாது. உன் உயிரில் உனக்குப் பற்றிருக்குமானால் திரும்பிப் போய்விடு. இன்னொரு படகு தருகிறேன். மீறினால் உன் தலை கீழே உருண்டுவிடும்” என்றான்.

அவனது குரலிலே வீரமும், கம்பீரமும் நிறைந்திருந்தது. அவனது வீரத்தையும், ஆண்மையையும், தேசபக்தியையும் கண்ட வேந்தன் அவனது விருப்பப்படியே இன்னொரு படகில் திரும்பினான். கடைசியில் அவனை நோக்கி, “உன் பெயர்?” என்றான். “என் பெயர் ஆதித்தன்” என்றான் போர்வீரன். படகு சிறிது சிறிதாக மறைந்தது. போர்வீரன் திரும்பினான்.

மறுநாள் எதிர்க்கரையிலேயிருந்த சோனது படைவீரர்கள் ஆற்றைக்கடந்து சோழன் இராஜேந்திரன் படையை முற்றுகை இட்டனர். இருதரத்தாருக்கும் போர் வெகு உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. வெற்றி, தோல்வி இன்னாருக்குத்தான் என்று கூறமுடியவில்லை. சேரன் தனக்குக் கப்பங்கட்டாத பல வேந்தர்களுக்கும் போரில்வென்று தனக்குக் கீழ்ப்படியுமாறு செய்தான். ஆனால், இராஜேந்திரன் கீழ்ப்படிய மறுத்ததனால் சேர நாட்டிற்கும் சோழ நாட்டிற்கும் பெரும்போர் மூண்டது. இருவரும் குணத்தில் சிறந்தவர்கள். புலவர்களை ஆதரிப்பதில் சிறந்தவர்கள். போர் இரவிலே நடந்ததனால் சோழப்படைகள் சிதறுண்டன. சோழன் கைதியாக்கப்பட்டான். சேரன் அவனை நோக்கி, “இனிமேலாவது கீழ்ப்படிய விரும்புகிறாயா?” என்றான். “விரும்பவில்லை” என்றான் வீரம் ததும்ப.

அப்படியானால் இவனைச் சிறையிலடையுங்கள் என்றான். அவ்வாறே சோழன் சிறையிலடைக்கப்பட்டான். அங்கே சமயசஞ்சீவி போல் ஒரு புலவர் தோன்றினார். அப்புலவர் அறிவுரைகள் பல எடுத்துக்கூறினார் சேரன் சோழனை விடுவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். மேலும், ஒரு சோழ வீரன் தன்னை ஆற்றிலிருந்து காப்பாற்றியது நினைவிற்கு வந்தது. உடனே அவனை விடுவித்தான். அன்றுமுதல் அவர்கள் இருவரும் நண்பர்களானார்கள்.

வெற்றிபெற்ற வீரர்கள் விருந்துக்காகச் சோழனையும் அழைத்தனர். சோழநாட்டிலேதான் விருந்து நடைபெற்றது. விருந்து முடிந்ததும் சோழநாட்டு அகிபனும், சேரநாட்டு அகிபனும் தனித் தனி இருக்கையில் அமர்ந்திருந்தனர். வெற்றி உபசாரங்கள் எல்லாம் முடிந்தன. சேரநாட்டு வேந்தன் சோழனை நோக்கி, “நண்ப! நான் இப்போது உங்களை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். தருவீர்களா?” என்றான்.

சோழன், “என்னால் முடிந்ததைத் தங்களுக்குத் தருவதில் எனக் கொன்றும் ஆட்சேபம் இல்லை” என்றான்.

சேரன், “ஒன்றுமில்லை. உங்கள் படையில் உள்ள ஒரு வீரனை எனக்குத் தரவேண்டும்” என்றான்.

சோழன், “அவன் ஒரு தேசாபிமானமுள்ளவனாக இருந்தால்?”

“யார் தான் உங்கள் நாட்டில் தேசாபிமானமற்றவர்கள்?”

“அவன் 1000 யானைகொண்ட படைக்குத் தலைவனாக இருந்தால்?”

“இல்லை, அவன் ஒரு போர்வீரன். அவன் பெயர் ஆதித்தன்”

“அவன் என் உயிர் நண்பனாக இருந்தால்?”

“அவன் உங்களுக்கு நண்பனாக இருந்தால், எனக்குந்தான் நண்பன். ஆகையால், எப்படியாவது தந்துதான் ஆகவேண்டும்” என்றான்.

“அப்படித் தாங்கள் விரும்புவது எதனால்?”

“அவன் என்னை ஒரு நாள் காவிரியாற்றிலிருந்து காப்பாற்றினான்?”

“அவன் இந்நாட்டு மன்னனாக இருந்தால்..?”

“ஆ! அப்படியானால் தாங்கள்தான் என்னைக் காப்பாற்றினதா?”

“ஆம்”.

சேரன் முன்னைவிட அன்போடு தழுவினான்.

“நீங்கள் எங்கள் படையை உளவறிய வருகிறீர்கள் என்பதை ஒற்றர்மூலம் அறிந்த யான், அரசனை அரசனே வரவேற்கவேண்டும் என்று நானே அங்கு காவலாக இருந்தேன். தங்களைச் சமூலிலிருந்து காப்பாற்றினேன். எனது பெயரை மாற்றிக்கூறினேன். பிறகு நடந்ததெல்லாம்தான் தாங்கள் அறிவீர்களே” என்றான் உணர்ச்சிகலந்த குரலில்.

சேரன் மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவனது நாடுகளைத் திருப்பிக் கொடுத்ததுமல்லாமல் தனது நாடுகளில் சிலவற்றிற்கும் அகிபனாக ஆக்கினான். இருவரும் இணைபிரியாத் தோழர்களானார்கள்.

N. C. C.

(Cadets & Officers) 1952 — 1953.

CADETS

தேயிலை

ஆ. அழகுராஜ், ஆளும் படிவம்.

உஷ்ணப்பிரதேசத்தில், எப்பொழுதும் மழைபெய்கிற சுமார் 3500 அடி உயரமுள்ள மலைச்சரிவுகளில் மட்டும் தேயிலை பயிரிடப் படுகிறது. ஏன்? அதற்கு உஷ்ணம் வேண்டும். ஆனால் அதிக உஷ்ணம் தேவையில்லை. எப்போதும் மழைவேண்டும். ஆயினும், தண்ணீர் தேங்காமல் வடிந்துவிட வேண்டும்.

அதிகமாகத் தேயிலைத்தோட்டத்திற்குப் போகாதவர்கள், சிறு தேயிலைக்கன்றுகள், பந்தல்களுக்கடியில், பாத்திகளில் பந்தோபஸ் தாய் வளர்க்கப்படுவதை அநேகமாகப் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். தேயிலைத் தோட்டத்தில், தானிய வகைகளைப்போல, ஆண்டுதோறும் புதிது புதிதாகக் கன்றுகளை வளர்த்து நடவேண்டியதில்லை. ஒரு செடி எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு வேண்டிய கொழுந்து இலைகளைக் கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கும்.

பாத்திகளில் வளர்க்கப்பட்ட பச்சிளங்கன்றுகள் கொஞ்சம் பெரிதானவுடன், மலைச்சரிவுகளில், முன்னமே தயார்செய்த குழி களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு கன்றாக நடப்படுகின்றன. பாதுகாப்பிற்காக ஒவ்வொரு செடியைச்சுற்றிலும் ஒவ்வொரு கூடை வைக்கப்படுகின்றது. தேயிலைச்செடிகளுக்கு நிழல்வேண்டாமாதலால் பலவகைப்பட்ட மரங்கள் இடைஇடையே வளர்க்கப்படுகின்றன. ஆனைமலையில் முக்கியமாக நிழலுக்காகச் சடைச்சவுக்கை, முருங்கை முதலியன வளர்க்கப்படுகின்றன.

தேயிலைச் செடியை வெட்டாமல் அப்படியே வளரவிட்டால் சுமார் 15 அடி உயரத்திற்குமேல்கூட வளரும். இப்படி வளர்ந்தால் கொழுந்து பறிக்க முடியாதாகையால், சுமார் 3 அடிக்குமேல் வளர விடுவதில்லை. செடிகள் வளரும் தன்மைக்கேற்ப அவைகள் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. முதல் மட்டம் என்பவை சுமார் 3 அடி உயரமுள்ளவை. இரண்டாம் மட்டம் என்பவை சுமார் 5 அடி உயரமுள்ளவை. மூன்றாம் மட்டம் என்பவை சுமார் 12 அடி உயர முள்ளவை. ஆனைமலையில் பெண்களே அநேகமாகத் தேயிலை பறிக்கும் வேலை செய்கின்றனர். முற்றின இலைகள் பிரயோஜன மற்றவை. ஆகையால் கொழுந்து இலைகளை மட்டுமே பறிக்க வேண்டும். ஆதலால் இவ்வேலைக்குக் கவனத்தோடு, பொறுமையும் மிகவும் தேவை. கூடைகளை முதுகின்மேல் தொங்க விட்டுக்கொண்டு கொழுந்துகளைப் பறித்துக்கொண்டு நிறுவை ஸ்தலத்திற்குச் செல்

வார்கள். இங்கு நிறுக்கப்பட்டவுடன் இந்த இடத்திலிருந்து இயந்திர சாலைக்குக் கொண்டுபோவார்கள். இவ்விலைகளா தேயிலை, தேயிலைத் தூள் என எத்தனைபேர் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். ஆச்சரியப்பட வேண்டிய அவசியமே இல்லை

அவைகள் எவ்வாறு அந் நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றன என்பதை ஆராய்வோம்.

இயந்திரசாலைக்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட பச்சிளங் கொழுந்து களை, முதலில் இயந்திரசாலையின் மேல்பாகத்தில், அதற்கென்று கட்டப்பட்டுள்ள சாக்குகளில் வாடப்போடுகிறார்கள். வாடினபின்பு, வறுத்து உலர்த்துகிறார்கள். பக்குவமாக உலர்த்தப்பட்டபின்பு, இவை அறைக்கும் இயந்திரத்தினால் அறைக்கப்படுகின்றன. ஒருமுறை அறைக்கப்பட்ட வுடனே சரியான தேயிலைத் தூள் கிடைக்காது. ஆகையால் இவைகள் சலிக்கப்பட்டவுடன் திரும்பவும் அறைக்கப் படுகின்றன. இவ்விதம் தகுந்த பக்குவமாகத் தேயிலைத் தூள்கள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. வறுத்து, அறைத்து, சலிக்கும் வேலைகளை இயந்திரங்களே செய்கின்றன. இத்துடன் வேலையாட்களும் பணிபுரிகின்றனர். இவைகள் தரத்திற்கேற்ப முதல் வகை, இரண்டாம் வகை எனப் பலவகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. பின்பு நிறுக்கப்பட்டு பெட்டிகளில் அடைத்து, வெளி இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இவைகளைத்தான் நாம் கடைகளில் வாங்கி தேரீர் தயாரித்து அருந்தி ஆனந்தமடைகிறோம்.

தேயிலை பறிக்கும் மக்கள் பல வித இன்னல்களுக்கு உட்படுகின்றனர். இவ்வின்னல்களில் முக்கியமானவை விடாமழையும், கடுங்குளிரும், பனியும், இரத்தத்தை இரக்கமின்றி உறிஞ்சும் அட்டை என்னும் பிராணியுமே. அம்மக்கள் பெற்றுவரும் கூலியோ மிகக் குறைவு. வேலையோ அதிகம். ஆண்களும், சிறுவர்களும் கூட இவ் வேலை செய்கின்றனர். ஆனால் ஆண்களுக்கு வேறு வேலைகளுமுண்டு, கண்காணிக்க அதிகாரிகளும், சட்டங்களும் உண்டு.

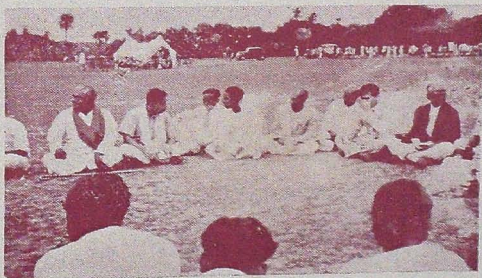
SCHOOL SPORTS.

READY TO PLUNGE FOR THE SWIMMING RACE

THE WHOLE SCHOOL AT MARCH PAST

OFFICIALS AT HARD EARNED TEA

விடியல்.

த. ச. நடராசன், ஆளும் படிவம்.

காலைக் கதிரவன் கற்றை யொளியால்
வேலை சூழ் ஞாலம் விளக்குதன் முன்னர்ப்
புள்ளினம் பலவும் புகழ்க்குரல் கொண்டு
மெல்லிசை யெழுப்ப மேதினி துயிலெழும்;
அருணன் குணதிசை அடைந்து சிறந்து
தருண மறிந்து தண்ணொளி பரப்பும்;
விண்ணிடை இரவெலாம் விளங்கிய தாரகை
தண்ணொளி மழுங்கித் தளர்ச்சில் அடையும்
மள்ளர் உழவின் மாட்டினை ஒச்சி,
மெள்ளச் செலுத்தும் மேதகு ஒலியும்,
கறவை தங்கள் கன்றினை உள்ளி,
நிறைவுறு மன்பால் நீட்டுங் குரலும்,
கதிரோன் காவல் கடிமிரு சேவலின்
கொக்கரக் கோவெனக் கூவிடும் ஒலியும்,
மதகுத் தண்ணீர் மாண்புடன் பாயும்
சலசல வென்னச் சார்ந்திடும் ஒலியும்,
எங்கணுங் கேட்கும் இன்புதான் என்னே!
புன்னுனி தன்னிற் பொலிவுடன் விளங்கும்
நன்னிறப் பனித்துளி நல்கும் இன்பம்
இன்னபல் காட்சி எங்கும் மலிந்து
துன்னுறும் வைகல் துயிலுணர் வோமே!

இயற்கையே!

சு. பெருமாள், ஆறாம் படிவம்.

ஞால	முதல்வன்	ஞாபிதே!	இருளடர்
காலம்	கடிந்து	கடனூற்ற	வல்லாய்!
மாந்தர்	மனத்தில்	நிறையிருள்	அகற்றி
மேலாம்	அறிவொளி	அளித்தல்	அரிதோ?
கீழாம்	தரமக்	கன் பால்	கடுகிச்
சுடுதலும்	இல்லாய்!	மன்னுயிர்	அனைத்தும்
சமமெனக்	கொண்டாய்!	நின்னை	என்னாட்டுச்
செந்தமிழ்ச்	சிறார்கள்	உவமை	யாக்கொண்டு
கடன்புரி	நெஞ்சம்,	நேரிய	பண்பும்
கற்றிடல்	விழைவேம்.	மற்றுயர்	மதியே!
சுற்றியு	ணையுடுக்	கள்கண்	சிமிட்டிடப்
பெற்றுளாய்!	அழியா	இளமை	என்றும்;
பனியொளி	யாலுலகு	புரத்தல்	வல்லாய்!
எனினும்	கன்னித்	தமிழாம்	எமதனை
மன்னிய	இளமை	இன்பம்	நின்னினும்
மிக்கது;	சீர்த்திமுக	காலுமீ	துண்மை
ஆயினும்	அன்புளம்	நின்குளிர்	ஒளியால்
அடைய	அவாமிக்	குடையேம்!	தென்றலே!
அலைகடல்	கடந்து	பாண்டியுள்	நுழைந்து,
அருந்தமிழ்ச்	சுவையினை	அள்ளி	வருதி!
அடைந்தனம்;	மகிழ்ந்தனம்;	நன்றி	நின்போல்
அன்புளம்	கொள்ள	வாழ்த்து!	தமிழிடம்.
இயற்கை	அன்னாய்;	ஆக்குக	உலகை.
இருளை	அகற்றி	அறிவொளி	தந்து,
இன்புற	உயிர்கள்	அனைத்தும்	நின்பெரு
தாயுளப்	பண்பால்,	ஈதே	
தகைசால்	நின்னிடம்	வேண்டுவதி	யாமே!

விமானத்தின் தந்தை.

ஏ. ஜே. ஆனந்தன், ஆறாம் படிவம்.

நாகரிக யுகத்தின் சிகரத்திலிருக்கும் நம் அனைவருக்கும் ஆகாய விமானம் தெரிந்திருக்கும். இவ்விமானத்தைக் கண்டுபிடித்தவர் யாரென்று கேட்டால் 'ரைட் சகோதரர்' என்ற பதிலை உடனே எதிர்பார்க்கலாம். இது ஓரளவு உண்மை என்றாலும், மனிதன் பரந்தவானிலே பறந்து செல்லலாம் என்பதை முதன்முதல் நிரூபித்த இரு தீரர்களின் சரிதையை இங்குக் காண்போம்.

1783ஆம் ஆண்டு, ஜூன் திங்கள், 5-ம் தேதி மண்ணுலகத்திற்கு ஓர் ஒப்பற்ற நாள். அது உலக மாந்தர் அனைவரது உள்ளத்திலும் பொன்போல் வைத்துப் போற்றத்தக்க நாள். அன்று பிரான்ஸ் நாட்டில் உள்ள அன்டொனாய் என்னும் நகரின் சந்தைத்தோப்பில், காலேமுதல் நாட்டின் பல பாகங்களிலிருந்தும் மக்கள் திரள் திரளாக வந்து குழுமிக்கொண்டிருந்தார்கள். "காகிதப்பையாம்! ககனத்தில் பறக்கப்போகின்றதாம்!" என்றார் ஒருவர். "இது விந்தையிலும் விந்தை!" என்றார் மற்றொருவர். "சொல்லுபவர் சொன்னாலும் கேட்பவருக்கு மதி இல்லையா?" என்றார் ஒரு மதியூகி. "அவசரம் எதற்கு? சிறிது நேரத்தில் உண்மை தெரிந்துவிடுகிறது," என்றார் ஒரு பொறுமைசாலி. "உண்மையாவது! பொய்யாவது! இதைல்லாம் வீண்புரளி," என்றார் ஒரு சோம்பேறி.

சிலர் முகங்கள் ஐயத்தைத் தோற்றுவித்தன; சிலர் முகங்கள் ஆச்சரியத்தை வெளிப்படுத்தின; சிலர் முகங்கள் எள்ளி நகையாடும் இகழ்ச்சிக் குறியைக் காட்டின; சிலர் முகங்கள் உண்மையை ஆய்ந்தறியும் உள அமைதியைப் புலப்படுத்தின.

இந்நிலையில் காட்சியளித்த மாபெருங் கூட்டத்திற்குமுன் இரு இளைஞர் பெருமிதத்தோடு தோன்றினர். எடியன் மாண்ட் கோல்பியர், ஜோஸப் மாண்ட் கோல்பியர் என்பன அவர்களுடைய பெயர்கள். அச்சகோதரர்கள் ஒரு சிறிதும் பதட்டமின்றி, மிக்க அமைதியுடன், புன்முறுவலுடன், தங்கள் வேலையைத் தொடங்கினர். தரையில் தோண்டப்பெற்றிருந்த ஒரு பள்ளத்தில் வைக்கோலையும் வாள்நாளையும் இட்டுத் தீ வைத்தார்கள். அப்பள்ளத்தின் சிறிது பாகம் மட்டும் கிறந்திருக்குமாறு வைத்து, மற்றப்பாகத்தை மண்ணால் மூடினர். பருத்தி நூலையும், முட்டைக் காகிதத்தையும் கொண்டு செய்யப்பட்டதும், முட்டை வடிவினதுமான பெரியதொரு பையின் குறுகிய வாய்ப்புறத்தை இருவரும் பற்றிக்கொண்டு, பள்ளத்தினின்

நெழுந்த புகை உட்புகுமாறு பிடித்து நின்றார்கள். பையினுள் புகை செல்லச் செல்ல அது விரிந்து, நீண்ட உருண்டை வடிவெய்தத் தொடங்கியது. பை முழுவதும் புகை நிரம்பியவுடனே அது வான் நோக்கி எழுந்தது.

அதுகண்ட மக்கள் ஆச்சரியத்தால் ஆழ்ந்தார்கள். அந்தப் பை மேலும் மேலும் வானகத்தை நோக்கிச் செல்லக் கண்ட அவர்கள் வாயைப்பிளந்துகொண்டு விவரிக்கவொண்ணா விந்தையில் மூழ்கி விண்ணை நோக்கி நின்றார்கள் அப்பை ஆறாயிரம்டி உயரம் சென்ற பிறகு, மெல்ல மெல்ல இறங்கி ஒன்றரை மைல் தொலைவில் தரையில் வீழ்ந்தது. அதுவே இன்று அறுநூறு மைல் வேகத்தில் வான வெளியில் வாயுமண்டலத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லும் ஆகாய விமானத்தின் ஆதிதந்தையாக கருதப்படும் 'பலூன்' (புகைக்கூண்டு) எனப்படுவது. இங்ஙனம் ஆகாயத்தில் ஆறாயிரம் அடி உயரம்சென்று தரையை அடைந்த பலூனின் சிருஷ்டி கர்த்தர்களாகிய கோல்பியர் சகோதரர்களின் ஈடுமெடுப்புமறற முயற்சியின் தோல்வியைக் கண்டு, களித்து அவர்களை எள்ளி நகையாட வந்தவரனைவரும் வியப்புக் கடலில் மூழ்கி, வாய் அடைபட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பினர்.

மாண்ட்கோல்பியர் சகோதரர் அன்று தமக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்காக இறைவனுக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு மக்களின் ஆரவாரம் வாணப்பிளக்க பெருமிதத்தோடு தம் இல்லம் எகினர்.

மாண்ட்கோல்பியர் சகோதரர்கள் பலூன் கண்ட வரலாறு:—

மாண்ட்கோல்பியர் சகோதரர்கள் அன்னொறையப்பட்டணத்தில் பிறந்தவர்கள்; காகித உற்பத்தித் தொழிலில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்தவர்கள். உலையா ஊக்கம் உடையவர்கள்; எதையும் ஆழ்ந்தறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள்; ஊன்றி நோக்கும் உயரிய பண்புள்ளவர்கள். ஒருநாள் அவர்கள் தங்கள் அறையில் அமர்ந்து உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது, அறையின் ஒருபுறமிருந்த நெகிடியின் (நெருப்புக்குவை) மீது ஒரு காகிதத்தைக் கிழித்தெறிந்தார் எடியன் என்பவர். அக் காகிதத் துண்டுகளில் சில, வெகு விரைவாக மேலெழுந்து செல்லக் கண்ட அவர்கள் காகித உறையொன்றின் வாய்ப்புறத்தை, எரிந்து கொண்டிருந்த காகிதங்களின் மேலேபிடித்து, அதனுள் வெப்ப வாயுவை நிரப்பி வெளியிடத்தில் அதனைவிட்டார்கள். அது விரைந்த மேலெழக்கண்ட அவர்கள், மற்றொரு பையில் வெப்பவாயுவை நிரப்பி வெளியிடத்தில் விட்டுப்பார்த்தனர். அது சுமார் நூறடி உயரம் மேலேசென்று கீழேஇறங்கியதைக் கண்டபோது அவர்கள் அடைந்த ஆனந்தம் அளவற்றதாகும்.

வெப்பவாயு நிரப்பப்பெற்ற பை மேலே செல்லக்காரணம் யாதென அறிய மாண்டீ கோல்பியர் சகோதரர்கள் ஆராய்ச்சிகளை நடத்தி, பலானுக்குள் இருக்கும் வெப்பவாயு, பலானுக்கு வெளியில் உள்ள குளிரந்த வாயுவைக்காட்டிலும் இலேசாக இருப்பதே பலான் மேலெழக்காரணம் என்பதை அறிந்தனர். மேலே செல்லும் பலான் திடரெனக் கீழிறங்கிவிடுவதற்குக் காரணம், அவற்றினுள் இருக்கும் வாயு குளிரந்துவிடுவதே என்பதையும் அறிந்தனர். ஆதலால், பலானுக்குள் இருக்கும் வாயு குளிரந்துவிடாமல் இருப்பதற்கு, பலானின் வால்புறத்தின் கீழ் ஒரு கணப்புச்சட்டியைக் கட்டித் தொங்கவிட்டால், பலானுள்ளிருக்கும் வாயு குளிரச் சி அடையாமல் இருக்க ஏதுவாகும் என்று நிச்சயித்தனர் அன்றியும், பலான்கள் செய்யக் காகிதத்தை உபயோகிப்பதால் அக்காகிதத்தின் மூலம் குளிரந்தவாயு புருந்துவிட ஏதுவாகுமென உணர்ந்த அவர்கள் பலான்கள் செய்யத் துணியையும் காகிதத்தையும் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்

பிறகு அவர்கள் 35 அடி குறுக்களவுள்ளதும், 23000 கன அடி பரிமாணம் உள்ளதுமான ஒரு பலானைப் பல நாட்கள் முயன்று செய்து முடித்தார்கள் அதன் குறுகிய வாயுடன் ஒரு வட்டவடிவ முள்ள சட்டம் இணைக்கப்பட்டது அச்சட்டத்தில் பிணைக்கப் பெற்றிருந்த இருப்புச்சங்கிலிகள் கணப்புச்சட்டியைத் தாக்கின்றன. அந்தப் பலானை வானிற் செலுத்திப் பார்த்தபொழுது அஃது ஓராயிரமடி உயரம் சென்று, பிறகு சற்றுத்தூரத்தில் இறங்கிவிட்டது. அதனைக் கண்ணுற்ற சகோதரர்கள் தங்களால் புதிதாகப் புனையப் பட்ட பலான் பறப்பதைத் தம் நாட்டவர் அனைவரும் கண்டுகளிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். அக்காட்சிதான் அன்னொளையப் பட்டணத்தில் நிகழ்ந்ததென முன்னே விவரிக்கப்பட்டது.

இவ்வரிய சாதனத்தை இன்றைய விமானத்தின் தந்தை என்று தயங்காமல் கூறலாமல்லவா?

வினைத்திட்டம்.

வினைத்திட்ட மென்பது ஒருவன் மனத்திட்டம்
மற்றைய வெல்லாம் பிற.

எண்ணிய எண்ணியாங் கேய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின.

—குறள்.

சங்கில் எழுவது நாதம்.

வே. பொருளாக, 5ம் படிவம் 'அ'

சங்கில் எழுவது நாதம்,
சண்டையில் விளைவது சேதம்,
செவிக்கு இனியது கீதம்,
திருக்குறள் தமிழர் வேதம்.

கூடப் பிறப்பது பாசம்,
கூடிக் கெடுப்பது மோசம்,
எனிகள் செய்வது நாசம்,
இந்தியா எங்கள் தேசம்.

யுத்தம் செய்திடச் சேனை
உருவில் பெரியது யானை,
சமையல் செய்திடப் பாளை,
சத்தியம் டேசுவேன் நானே.

தீபாவளி

காலைக் கோழி கூவுமுன்னே
கண்ணை விழித்துக் கொள்ளலாம்
எண்ணெய் தேய்த்து முழுகலாம்

பட்டணத்தில் வாங்கி வந்த
பட்டு ஆடை எடுக்கலாம்,
கட்டிப் பார்த்து மகிழலாம்.

பட்சமான அப்பா வீடம்
பட்டாஸ் கட்டு வாங்கலாம்,
சுட்டுச் சுட்டுத் தீர்க்கலாம்.

தருவாள் அம்மா பட்சணங்கள்,
தட்டு நிறைய வாங்கலாம்,
புட்டுப் புட்டுப் போடலாம்.

பாடும் பலனும்.

தோலை உரித்த பிறகுதான்,
சுனையைத் தின்று பார்க்கலாம்.
உலையில் அரிசி வெந்துதான்,
உண்டு பசியைப் போக்கலாம்.
துணியைத் தைத்த பிறகுதான்,
சொக்காய் போட்டு மகிழலாம்.
எழுத்தைக் கற்ற பிறகுதான்,
ஏட்டைப் படித்து அறியலாம்.
பாடு பட்ட பிறகுதான்,
பலனைக் கண்டு மகிழலாம்.

உண்மையின் உயர்வு.

எஸ். கண்ணன், ஐந்தாம் படிவம்.

“அப்பா, சிலேட்டு வேண்டும்” என்று கத்திக்கொண்டே ஓடி வந்தான் எட்டு வயது பாலு, சாமியப்பனிடம்.

“சாயந்திரம் வாங்கித்தரேன்டா மணிப்பயலே. இப்போ பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போ. இப்போ கையிலே ஒரு சல்லிகூடக் கிடையாது” என்றான் சாமியப்பன்.

உடனே பாலு ஒரு சிலேட்டுத்துண்டை எடுத்துக்கொண்டு பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கி விட்டான் சவாரி. சாமியப்பன், தன் அன்பிற்குரிய பாலு செல்லும் திக்கையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சாமியப்பன் மனைவி அஞ்சலை அவனுக்குப் பழையதை பிழிந்துபோட்டான். அவன் உண்டு, சிறிது நேரம் களைப்பாறினான். பிறகு தன் கடமையைச் செய்யக் கிளம்பினான். அதுவரை அவன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்த அந்தப் பழைய ரிக்ஷாவை இழுத்துக்கொண்டு ஸ்டேஷனை நோக்கி ஓடினான்.

பஞ்ச வியாபாரி பத்மநாபன் என்றால், அவனுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே ஊரே சலாம்போடும் அப்பேர்ப்பட்ட கொழுத்த பணக்காரர் அவர். மிஸ்டர் பத்மநாபன் பஞ்ச வியாபாரம் செய்துவிட்டு, கல்கத்தாவிலிருந்து லக்ஷ்நாய் பணத்துடன் அந்த டிரெயினில் திரும்பிக்கொண்டிருந்தார். ரயில், ஸ்டேஷனை அடைந்தது. பத்மநாபன் டிக்கட்டைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்தார். உடனே சாமி அண்ணிடம் ஓடினான்.

“எங்கே சாமி போகணும்”

“தெற்கு வீதிக்கு. எவ்வளவு கேட்கரே?”

“ரெண்டு ரூபாய் சாமி”

“சரி, எங்கே இருக்கு உன் வண்டி”

உடனே சாமியப்பன் அவர் கையில் இருந்த படுக்கையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தன் வண்டியை நோக்கி ஓடினான். பத்மநாபன் தன் பளுவான தேகத்தைச் சுமந்து கொண்டே நடந்து சென்று சாமியப்பனின் ரிக்ஷாவில் ஏறி உட்கார்ந்தார். சிறிது நேரத்தில் ரிக்ஷாவை இழுத்துக்கொண்டு தெற்குவீதியை நோக்கி ஓடினான் சாமியப்பன்.

இவ்வாறு வேகமாக இழுத்துக்கொண்டு ஓடிய சாமியப்பன், தெருவில் கிடந்த பாராங்கல் ஒன்றில் தடுக்கிக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். இன்பமாக வீற்றிருந்த பத்மநாபன் உருண்டார் தரையில்.

தெருவில் இக்காட்சியைக் கண்ட ஜனங்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தனர். ஒரு வாண்டுப்பயல் சிறிய கல்லை எடுத்து பத்மநாபன் மேல் வீசினான். கூட்டத்தின் சிரிப்பு அதிகரித்தது.

அவ்வளவுதான், கோபம் தலைக்கேறியது அவருக்கு. சாமியப்பனைத் திட்டிவிட்டு வீடுசென்றுவிட்டார்.

சாமியப்பனுக்குப் பல இடங்களில் காயம் பட்டது. தடுமாறிக் கொண்டே எழுந்தான். காலில் ஏதோ தட்டியது. அது என்ன என்று பார்க்க, பர்ஸ் எனத் தெரிந்தது. உடனே சாமி அதை யெடுத்துக்கொண்டு பத்மநாபனிடம் ஓடினான்.

அவன் அவர் வீட்டை அடைந்தபோது அவர் கைகால் கழுவிக்கொண்டிருந்தார்.

“சாமி, ஒரு ரூபாய்கூடக் கொடுக்காமே வந்துட்டீங்களே சாமி” என்றான் சாமியப்பன்.

உடனே அவனுடைய பரிதாபமான நிலையைப் பார்த்த அவர் பணம் தரலாம் என்று பையைத் தடவினார். பர்ஸைக் காணவில்லை. உடனே போலீசுக்குப் போன் செய்ய ஓடினார். சாமி அவரைத் தடுத்து விடயத்தைச் சொல்லி பர்ஸை அவரிடம் நீட்டினான்.

பத்மநாபன், சாமியின் சிறந்த குணத்தை மெச்சினார். ஐந்து ரூபாய் நோட்டுகளைச் சாமியப்பனிடம் கொடுத்தார். உடனே கடைக்குச்சென்று ஒரு ஜெர்மன் சிலேட்டை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு ஓடினான்.

இன்று சாமியப்பன் பத்து ரிக்ஷா வண்டியின் முதலாளி. அவற்றை வாடகைக்கு வீட்டுத் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறான். அதோ பாருங்கள், அவன் மகன் பாலு, ஜெர்மன் சிலேட்டை எல்லோரிடமும் காண்பித்துப் புதுச் சட்டைகளைப்பற்றியும் கூறிக் கூறி மகிழ்கின்றான். உண்மையால் உயர்ந்தது சாமியின் குடும்பம்.

எமது பள்ளிச் சின்னம்.

த. வேணு ஐந்தாம் படிவம் 'அ'.

- 1 பள்ளிச் சின்னம் சொல்லும் கதையைப்
பகர்வேன் கேளுங்க
உள்ள படிக்கு எல்லாம் உரைக்க -
உள்ளம் உண்டுங்க;
- 2 ஆனால் ஒன்று, ஏட்டிலே அதற்கு
இடமே இல்லீங்க
போனாற்போகுது சுருங்கச் சொல்றேன்
பொறுத்துக் கொளளுங்க
- 3 தெரியுஞ் "சிவாவை நீக்குகக்" கடவுள் அன்பைத்
தெரியக் காட்டுங்க
பெருகும் பாவத்தாலே மக்கள்
வீணே சாகாமல்
- 4 கடவுள் தாமே காப்பாற்றிடவே
கடிதே வந்தாரு
திடமாய்ச் சிவாவை மேலே தொங்கித்
தாமே செத்தாரு!
- 5 கடவுள் அன்பைத் தெரியக் காட்டும்
கதைகள் உண்டுங்க
அதிலே ஒன்று "பைபிள்" என்பது
அதற்கே அர்த்தங்க!
- 6 அறிவின் வெளிச்சம் அகிலம் காண
அணையா தீபங்க
அன்புக் கடலாம் எங்கள் அண்ணா
அமலதாசனங்க!
- 7 "ஓராக்கி" எங்கள் அருமைப் பள்ளியின்
அழியா ஆட்டங்க
அதிலே எமது தோழர்கள் தனியே
ஆர்வங் கொள்வாங்க!
- 8 அன்பே இருந்தா அது தானென்ன
அதுவே பகவான் தான்
அனைவரும் ஒன்றாய் வாழ்த்திச் செல்வது
"எப். எச். எஸ்."ஸாங்க!
- 9 "உலகின் வெளிச்சம் நீங்க"ளென்பது
உண்மை உரையுங்க
பின்னே சின்னம் புரிஞ்சிக்கிட்டங்க
பிரிந்து செல்லுங்க!

நல் வாழ்வு.

கே. எஸ். தங்கராசு, ஐந்தாம் படிவம் 'அ'.

இவ்வுலகில் நான் பிறந்தேன்; இனி இவ்வுலகைவிட்டு மறையவும் போகிறேன், இப்போதுதான் அறிவு என்னும் ஆசான் விழித் தெழுந்து “இவ்வுலகில் நீ வாழ்ந்தாயா?” என்றான். “ஆம்” என்றேன். “இல்லை. நீ வாழவேயில்லை” என்றான் ‘ஆம்’ அது உண்மைதான் என்பதற்கு உறுதிகூற இதோ நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன்’ என்றது என் மனம் நான் திடுக்கிட்டேன். பின்பு பொறுமையைக் கையாண்டு சிந்திக்கலானேன். ஏன் நானும் எல்லோரையும் போலத்தானே வாழ்ந்தேன். இதில் என்ன வேற்றுமை உண்டு என்றேன். “மறுபடியும் சிந்தித்துப்பார். இதுவரை நீ இருந்தும் செய்தும் வந்தவைகள் நீ வாழ்வதற்கு ஏதுவானவைகளா? அல்லது வீழ்வதற்கு ஏதுவானவைகளா? நீ வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனை குற்றங்களும் குறைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன வென்பதைப் பின்னோக்கிப்பார்” என்றான் பிறரும் ஒரு தடவை.

இதுவரை நான் உயிருடன்தான் இருந்து வந்திருக்கிறேனே ஒழிய வாழவில்லை இனி வீழ்வது திண்ணம்; வேறு வழியில்லை. அதற்குத் தேடவேண்டிய பரிசாரமும் இல்லை. மறுபடியும் இனி வாழப்போவதில்லை. ஏனென்றால் மனிதன் ஒரு தடவைதான் இவ்வுலகில் வாழ்பவன், என்று முடிவுசெய்து மனம் நைந்தேன்.

என் அருமைத் திருமகனை என்னிடம் அழைத்தேன். இவ்வருள் மொழியை அவன்கண் அருளினேன், மகனே இவ்வுலகில் நான் இருந்தும் இல்லாதவருளேன் என்பது முன்னர் புரியவில்லை இப்பொழுது புரிந்துகொண்டேன் வாழ்க்கை பயனற்றதாகிவிட்டது “நல்வாழ்வு” வாழவில்லை. அதன் பயனாகிய கீர்த்தி கிடைக்கப் பெறாத பாலி நான் அதை நீயாவது பெற முயற்சிசெய். அது தான் நீ உலகில் உதித்தாய் என்பதற்கு அடையாளம். அதை எவ்வாறு பெறுவது என்று ஏக்கமுறுகின்றாயா? வேண்டாம் கூறுகிறேன் கேள் மகனே.

“நீ உனக்கென்றுமட்டும் அல்லாமல், பிறர்க்கென்றும் வாழ வேண்டும். நீயும் வாழவேண்டும். பிறரையும் வாழவைக்கவேண்டும். அதற்கான முயற்சிகள் யாவையும் திறம்பட செய்யவேண்டும் முயற்சிசெய். செய்துகொண்டே இரு. அது உனக்குத் திருவினைக் கொடுக்கும். உனக்குண்டான யாவற்றையும் பிறர்க்கென்று பகிர்ந்து கொடு. பிறரையும் உன்னைப்போல் பாலித்துப் பட்சமாக நடந்து கொள். தர்ம சிந்தனையுடன் தானங்களைச்செய். உலகத்திற்கு ஒளி

யாக விளங்கு. அந்த ஒளி உன்னோடு நின்றுவிடாமல் அதைப் பிறரும் பெற்றுப் பயன் தந்து பிரதிபலிக்குமாறு செய். உன் வாழ்வு பிறர் போற்றும் நல்வாழ்வாக அமையப்பெறல்வேண்டும். நீ நோக்கி நிற்கும் வாழ்க்கைப் பாதையிலே அமைந்துள்ள கோர்ணல் மாணல்களையும், மேடுபள்ளங்களையும் அறிவு என்னும் சம்மட்டி கொண்டு தகர்த்துச் சரிப்படுத்திக்கொள். மணிவிளக்காக மாறி மாசற்று விளங்கு அதற்கான முயற்சிகளை இப்பொழுதிருந்தே செய். தாமதம் செய்யாதே. தாமதம் செய்தால் உன் உயிருக்கு அழிவு சீக்கிரத்தில் வரக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. வந்து விட்டால் உன் உடலும் அழிந்துபோகும் - நீ உலகத்தில் இருந்தாய் என்பதற்கு ஆதாரமும் இல்லாமற்போகும் உன் உயிருக்கு முடிவு வருவதற்குள் புகழ் என்னும் அழியா உடம்பை இவ்வுலகில் நிலை நிறுத்திவிட்டு உன் உயிரைப் பிரியச்செய். புகழுடன் வாழ் - அப் பொழுதுதான் நீ வாழ்ந்தவனாவாய். அதை இன்றே செய்.

நாச்செற்று விக்குள்மேல் வாராமுன்—நல்வினை

மேற்சென்று செய்யப்படும்.

—(குறள்)

கடைசியாகச் சொல்லுகிறேன், “என் மகனே என் போதகத்தை மறவாதே, உன் இருதயம் என் கட்டளைகளைக் காக்கக்கடவது” (வேதம்) என்று கூறித் தன் ஜீவனை விட்டான்.

தமிழ் நாடு.

வேங்கடமே தென்குமரி வேலைஎல்லை நாடு
மேன்மைகன்னி இனிமைகனி மென்மைமொழி நாடு
தேங்கமழும் பொதுகைமலை தென்றலுமிழ் நாடு
திருமலைகள் தொடர்மலைகள் தெய்வமலை நாடு
பாங்குபெறு பாலிபெண்ணை பாவைபொன்னி நாடு
பாவளர்த்த வைகையொடு பழம்பொருளை நாடு
தேங்குகளை பளிங்கருவி தெளிசாரல் நாடு
கிற்றோடை கால்பாந்த செய்யதமிழ் நாடே.
'யாதுமணர் எவருங்கேளிர்' என்றுணர்ந்த நாடு
'எவ்வுயிர்க்கும் அன்புசெய்க' என்றிசைத்த நாடு
'ஓதுகுலம் தெய்வ(ம்)ஒன்றே' என்கொண்ட நாடு
'ஒக்குமுயிர் பிறப்பென்னும்' ஒருமைஉண்ட நாடு
'நாதன் அன்பு நீதிஇன்பு நட்பு' என்ற நாடு
'நாமார்க்குங் குடியல்லோம்' என்றிருந்த நாடு
தீதில்லா மொழிவளர்க்கத் தெளிவுபெற்ற நாடு
'செந்தன்மை' விருத்தனிக்கும் தெய்வத்தமிழ் நாடே.

— திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார்.

கதை.

ம. மான்சிங்.

“தினமணி, தினசரி, சுதேசமித்திரன் பேப்பர்” என்ற வழக்கமான குரலுடன் தான் அன்றும் அந்த பிளாட்பாரத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் என்றைக்கும் இல்லாத உற்சாகம் அன்று மாத்திரம் என்னை இரவு 1-15 மணி வரையிலும் விற்கச் செய்தது. திருச்சி செல்லும் மெயில் அந்த பிளாட்பாரத்தில் வந்து நின்று அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது அதிலுள்ள இண்டர் வகுப்புப் பெட்டியிலிருந்து ஒருவர் அந்த வண்டி வந்ததிலிருந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நல்ல உயரமும், அதற்குத் தகுந்த உடல், சிவப்பு நிறம், ஒரு பெரிய மிலிட்டரி ஆபீஸர் போலத் தோற்றமளித்தார். இன்னும் அவர் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார் ஆனால் நான் அவரைக் கவனிக்காதது போலப் பேப்பர் விற்றுக்கொண்டு இருந்தேன். யாரோ கூப்பிடுவது போலிருந்தது. திரும்பினேன் ஆம், அவர்தான் கூப்பிட்டார். நான் அவரிடம் சென்று “என்னங்க என்ன பேப்பர் வேண்டும்” என்றேன். “எனக்கு ஒரு பேப்பரும் வேண்டாம். தயவு செய்து உன் பெயரையும் ஊரையும் மாத்திரம் சொல்லுவாயா?” என்றார். எனக்கு பகீரென்றது. எனது ஊரையும் பேரையும் கேட்கும் இவர் யார் என்று சிந்தித்தேன். விடை கிடைக்கவில்லை. மீண்டும் என்னைக்கேட்டார். நானும் சிறிது சந்தேகத்துடன் “என் பெயர் மாணிக்கம், எனது ஊரைச் சொல்வதென்றால் இப்பொழுது முடியாது. அது ஒரு பெரிய கதை” என்றேன். “எப்படியாவது சொன்னால் நான் உனக்கு என்னாலான உதவியைச் செய்வேன்” என்றார். இது ஏதடா துன்பம் என்று நினைத்துக் கொண்டு சொல்லத் துவங்கினேன்

என் தந்தை அந்த ஊரிலேயே ஒரு பணக்காரர்தான். இருந்தாலும் அவர் ஒரு கஞ்சன். நல்ல வீடு, எட்டு வேலி நிலம். ஆடு மாடுகள் வேறு. நானும் என் தங்கையும் பக்கத்திலுள்ள தாராபுரம் சென்று படித்து வந்தோம். என் தாய் என்னை எப்பொழுது பார்த்தாலும் திட்டிக்கொண்டேதான் இருப்பான். என்மேல் என் தாய்க்கு மிகவும் வெறுப்பு. ஏனென்று தெரிய வில்லை. என் தங்கை என்ன செய்தாலும் தண்டனை எனக்குத்தான் கிடைக்கும்.

அன்று சனிக்கிழமையாதலால் பள்ளிக்கூடம் இல்லை. நானும் பக்கத்து வீட்டுப் பரந்தாமனும் ஆற்றிற்குக் குளிக்கச் சென்றோம். பரந்தாமன் தாராபுரத்தில் ஆறுவது பாரம் படித்துக் கொண்டிருந்தார். வயது சுமார் 14 இருக்கும். அவர்தான் சொன்னார் “உன்

தாய் நீ குழந்தையாக இருக்கும் பொழுது இறந்து விட்டான். இப் பொழுதுள்ள தாய் உன் சிற்றன்னை. உனது சிற்றன்னையின் மகன் தான் உன் தங்கை. உன் அண்ணன், மேல் படிப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தான். தேறவில்லை உன் சிற்றன்னையின் தொந்தரவினால் எங்கோ ஓடிவிட்டான்” என்றார். எனக்கு உண்டாகிய துக்கத்திற்கு அளவேயில்லை. உடனே வீடு சென்றேன். என் தந்தையைக் கேட்டேன். அவர் ஒன்றும் கூறவில்லை. ஏதோ யோசனை செய்துகொண்டிருந்தார். நான் அத்துடன் விட்டுவிட்டேன்.

வாவா என் சிற்றன்னையின் கொடுமை அதிகமாயிற்று. என் தந்தையும் என்னைக் கவனிப்பதில்லை. என் சிற்றன்னையின் ஆடம்பரத்தால் வீட்டிலுள்ள பணமெல்லாம் கரைந்து விட்டது. இனி உள்ள தெல்லாம் வீடு மட்டும் தான். அதையும் விற்றுக் கொண்டு கோயமுத்தூர் சென்று கடை வைக்க திட்டம் வகுத்தான் என் சிற்றன்னை. தந்தையும் சம்மதித்தார். அவர்தான் சிற்றன்னையின் பொம்மையாயிற்றே!

326129
நாளும் குறிக்கப்பட்டது என் பள்ளிப் படிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கப்பட்டது. புறப்பட எல்லா ஏற்பாடுகளும் கடைபெற்றன. சாமான்களெல்லாம் கட்டி வைக்கப்பட்டன. அடுத்த நாள் நேரமே எழுந்து விட்டோம் காலைக்கடன்களை முடித்து விட்டு சாப்பிட உட்கார்ந்தோம். அப்பொழுது ஒரு டாக்ஸி வந்து வீட்டின் முன் நின்றது. என் தந்தை சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்து அதனுள் வைத்தார். பின்பு நாங்கள் சாப்பிட்டு விட்டு டாக்ஸி வில் அமர்ந்தோம். டிரைவர் ஒரு முரடன். வெகு வேகமாக டாக்ஸியை ஓட்டினான். வாவா வேகம் அதிகமாகித் கொண்டே வந்தது. எனக்கு மிகவும் பயமாகத்தான் இருந்தது. இருந்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ள வில்லை. வெகுதூரம் வந்து விட்டோம். இன்னும் ஏழு மைல்களே இருந்தன. அதற்குள் ஒரு பாலம் குறுக்கிட்டது. இரண்டு வைக்கோல் வண்டிகள் வந்து கொண்டிருந்தன. முன்னால் வழியே தெரியவில்லை. அந்த வண்டியே ரோட்டை மறைத்துக் கொண்டது. இருந்தாலும் டிரைவர் வேகத்தை மாத்திரம் குறைக்க வில்லை. வழியும் தெரியவில்லை. எனக்கு கத்திவிடலாமோ என்று இருந்தது. டிரைவர் கொஞ்சம்தான் வளைத்தான். ஆனால் அது பாலத்தில் மோதி விட்டது. நான் வெளியே தூக்கி எறியப் பட்டேன்.

என்னால் அதற்குமேல் சொல்ல முடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டது. நான் இதை கிறுத்தியதும் அவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கிவிட்டார். அவரும் நானும் பிளாட்பாரத்தி

லுள்ள பெஞ்சியிலமர்ந்தோம். எனக்கு அவர் ஒரு கப் டி வாங்கிக் கொடுத்து மீண்டும் சொல்லுமாறு வேண்டினார், நானும் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்

நான் விழித்த போது, ஒரு கட்டிலில் படுத்திருப்பதையும், தலையிலும், கையிலும், காலிலும் பெரிய கட்டிகள் இருப்பதையும் உணர்ந்தேன். நான் எழுந்திருக்க முயன்றேன். ஆனால் ஒரு நர்ஸ் வந்து அமைதியுடன் படுத்திருக்குமாறு சொன்னாள். நான் “இங்கு எப்படி வந்தேன், என் பெற்றோர் எங்கே” என்றெல்லாம் சிந்தித்தேன். அந்த டாக்ஸி விபத்தில் தான் வந்திருப்பேன் என்பது தெரிந்து விட்டது தினந்தோறும் டாக்டர் வந்து கட்டிகளை அவிழ்த்து, மருந்து போட்டு, திரும்பவும் கட்டி விட்டுச் சென்று விடுவார் இவ்வாறாக இரண்டு மாதம் உருண்டது.

ஆனால் என் பெற்றோரைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை ‘என் காயங்களும் ஒருவாறாக ஆறி விட்டன’ என்னை அந்த ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியேறும்படி சொன்னார்கள். நான் டாக்டரிடம் சென்று “நான் எப்படி இங்கு வந்தேன், என் பெற்றோர் எங்கே?” என்றெல்லாம் கேட்டேன். அவர் “அந்த டாக்ஸி விபத்தில் உன்னைத்தவிர டிரைவர் உள்பட எல்லாரும் ஸ்தலத்திலேயே இறந்து விட்டனர்” என்றார் எனக்கு பேரிடி விழுந்தது போல் இருந்தது ‘நான் அங்கேயே அழுதேன், துடித்தேன், துவண்டேன், கத்தினேன், கதறினேன். என்ன பலன் கிடைக்கப்போகிறது? பயித்தியம் பிடித்தவன் போல் வெளியே வந்தேன். கால்கள் என்னை எங்கோ தூக்கிச் சென்றன வெகு நேரமாக இவ்வாறு நடந்து, கொண்டே இருந்தேன். நேரம் ஆக ஆகக் கண்ணீர் நின்றது, நடை தளர்ந்தது, பசி அதிகரித்தது. நான் என்ன செய்ய முடியும்? தெருவில் குழாயைக் கண்டேன்; சென்றேன்; வயிற்றை நிறப்பினைத் தண்ணீரால், பின்னும் நடந்தேன், நடந்து கொண்டே இருந்தேன். மாலையாயிற்று. தெருவில் விளக்குகள் போடப்பட்டன எங்கே படுப்பது? மீண்டும் ஆஸ்பத்திரிக்கே சென்றேன். டாக்டர் என்னை கண்டதும் என்ன சமாச்சாரம் என்றார். நான் ஏதாவது வேலையிருந்தால் தரும்படி கேட்டேன் ஆனால் அவர் கையை விரித்து விட்டார் ஏதாவது பண் உதவியாவது செய்யும்படி கேட்டேன். அந்த டாக்டர் இரக்கமுள்ளவர். எனக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தார். அதை கையில் வாங்கியவுடன் எனக்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. மனமார்ந்த நன்றியை கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன். அவர் கொடுத்த அந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு இரண்டு வாரங்கள் வேலை தேடி அலைந்தேன். ஒரு வேலையும் கிடைத்த பாதில்லை. பணமும் தீர்ந்து கொண்டே இருந்தது. இந்நிலையில்

ஒரு யோசனை தோன்றியது. அதாவது இன்னும் இருக்கின்ற கொஞ்சம் பணத்தைக் கொண்டு வேறு எந்த பட்டணத்திலாவது சென்று வேலை தேட முடிவு செய்தேன். அதன்படி நான் ஈரோடு செல்லத் திட்டமிட்டுப் புறப்பட்டேன். நான் ஏறின அதே பெட்டியில் ஒரு புண்ணியவான் இருந்தார். அவர் என் கதையைக் கேட்டு இரக்கம் கொண்டார். நான் ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா என்றேன். அவர் தன்னிடம் ஒன்றும் இல்லை யென்றும் ஆனால் ஈரோட்டில் கண்டிப்பாக வேலை வாங்கித் தருவதாகவும் சொன்னார்.

இரயில் ஈரோட்டை அடைந்தது. இருவரும் இறங்கினோம். அவர் என்னைப் பல சந்துகளின் வழியே அழைத்துச் சென்றார். நானும் அவர் பின்னே சென்று கொண்டே இருந்தேன். இறுதியில் ஒரு பெரிய மாடி வீட்டின் முன் நின்றோம். வேலையான் மூலம் எங்கள் வருகையை அறிந்த வீட்டுக்காரர் வெளியே வந்தார். என்னை அழைத்து வந்தவர் அவரிடம் என்னைப் பற்றிச் சொன்னார் அவரும் தான் வேலை கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டு அவரை அனுப்பி விட்டார். பின்பு என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்று என் பெயரைக் கேட்டார். நான் மாணிக்கம் என்றேன். பின்பு சமையல் காரியிடம் எனக்குச் சாப்பாடு போடும்படி கூறிவிட்டு மாடிக்குப் போய்விட்டார். நான் என்பசி தீர உணவு அருந்தினேன். சுமார் ஆறு மாதமாக அதைப் போல உணவைப் பார்த்தது கூட இல்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்ததும் அவர் என்னைக் கூப்பிட்டார். அவர் என்னிடம் மிகுந்த அன்புடன் என்னைப் பற்றி கேட்டார். நானும் மிகுந்த மரியாதையுடன் பதில் அளித்தேன். அவர் பத்திரிகை எழுதினார். ஆகையால் தான் எனக்கு இந்தப் பத்திரிகை விற்கும் வேலையைக் கொடுத்தார். நானும் செய்து வருகிறேன். உணவும், உடையும் அளித்து என்னைக் காப்பாற்றி வருகிறார். சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாக இதே ஜங்கஷனில் விற்று வருகிறேன். இது தான் என் வாழ்க்கை என்றேன்.

அவர் “நீ ஊரைச் சொல்லுவாய் என்று நினைக்க வரலாற்றைச் சொன்னாய். கடைசியில் சொல்லுவாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் நீ சொல்லவே இல்லையே” என்றார். அப்பொழுதுதான் நான் உணர்ந்தேன் சொல்ல வேண்டியதை சொல்லாதது அவர் என் அண்ணன் பெயரையும் சேர்த்துச் சொல்லும்படி கேட்டார். அவர் முகத்தில் பல உணர்ச்சிகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. நீர்ச் சுழலில் சிக்கித் தவிப்பவர் போல் காணப்பட்டார். நான் “என்னுடைய சொந்த ஊர் இராஜகோட்டை; எனது அண்ணன் பெயர் மனோஹரன்” என்றேன். இதைத் கேட்டதும் அவர் என்னைக்

கட்டிக் கொண்டு சின்னக் குழந்தை போல் அழுதார். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. பின்புதான் புரிந்தது. அவர்தான் என் அண்ணன் என்று. எனக்கு அளவுகடந்த இன்பம் தோன்றியது. “தம்பீ! நீ இந்த நிலையில் இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நீனைத் துத்தானே இவ்வளவு சந்தேகப்பட்டேன். நமது பெற்றோரும் பிரிந்து விட்டனரா” என்று மீண்டும் அழுதார். இப்பொழுது நான் தான் அவரைத் தேற்ற வேண்டியிருந்தது.

பின்புதான் அவர் கூறினார். வீட்டை விட்டு ஓடியதும் ராணுவத்தில் சேர்ந்து கொண்டதாகவும், வீட்டிற்கு நான்கு கடிதங்கள் போட்டதாகவும், ஒன்றுக்கும் பதில் இல்லை என்றும் சொன்னார். பின்பு இருவரும் முதலியார் வீடு சென்று உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு திருப்பூர் சென்றோம். அங்கேதான் என் அண்ணன் சப் இன்ஸ்பெக்டராக இருக்கிறார். இப்பொழுது சுமார் நான்கு வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. நான் ஆறாம் பாரம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என் அண்ணன் ஒரு “ஹெர்குலஸ்” சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அதில்தான் நான் பள்ளி செல்வேன். எப்படி என் வாழ்க்கைக் “கதை”. அட்டே மறந்து விட்டேனே, இன்று எங்கள் பள்ளியில் கால் பந்து போட்டி. அதற்கு தலைவன் நான் தான். வரட்டுமா?

கல்வியின் சிறப்பு.

உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே;
பிறப்பு(ஓ) ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாணல் தாயும்)மனந் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பன்னோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்ன(து) அவருள்
அறிவுடை யோ(ன்)ஆ(று) அச்சஞ் சென்னும்;
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா ளுள்ளும்
கீழ்ப்பாள் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பாள் ஒருவனும் அவன்கட் படுமே.

—பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

தண்டனை

இரா. சி. பாலசுப்ரமணியன், ஐந்தாம் படிவம்.

கோபாலசாமிக்குச் சென்னையில் உத்தியோகம் கிடைத்தது. உடனே கிராமத்திலிருந்த தம் பெற்றோரையும் அங்கு அழைத்துச் சென்றான். தன் மகன் கோபாலனுக்கு நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்து முடி போட்டுவிட வேண்டுமென்பது பிச்சுவையரின் ஆசை அவருடைய பெயரைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா? நல்ல அடக்க மன்ன, குடித்தனத்துக்கு லாயக்கான, நாட்டுப்புறத்துப் பெண்ணைத் தனக்கு மருமகனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. ஆனால் கோபாலன் நாகரீகப் போக்குள்ளவன். ஆகையால் அவன் நாகரீகமுள்ள மனைவியை வேண்டினான்.

ஒரு நாள் காலை 8 மணியிருக்கும். பிச்சுவையர் தன் மனைவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். “என்ன! நம்ம கிருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்திரியைத் தெரியுமோனோ? நன்னு அத்தியயனம் பண்ணினவன். அவன் பெண்ணை நம்ம பையனுக்குத் தருவதாகச் சொன்னது நம்ம பாக்கியம் தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு போலீஸ் சேவகன் வந்து ‘பிச்சுவையர் இந்த ஊட்டேதானே இருக்காரு?’ என்று தனது செந்தமிழில் வினவினான்.

போலீஸ்காரனைக் கண்டதும் பிச்சுவையருக்குக் கெதிகலங்கிற்று.

போலீஸ்:— நீங்கதானே பிச்சுவையரு?

பிச்சு:— ஆமாம்! ஏன்?

போலீஸ்:— இன்ஸ்பெக்டர் இட்டவரச் சொன்னாரு

பிச்சு:— என்ன சேதியப்பா சொல்லேன்.

போலீஸ்:— அதெல்லாம் இங்கே யாரைக் கேக்கிறே? ஸ்டேஷனுக்கு வா! தெரியுது!

பிச்சு:— ஐயோ ராமச்சந்திரா! நான் என்னடாப்பா தப்பு பண்ணினேன்? காலையிலே அவன் குழாயடியில் பத்துலக்கி எச்சல் துப்பினேன் என்று இந்த வீட்டுக்காரனோடே கொஞ்சம் தகராறு. ஐயோ!

போலீஸ்:— என்னய்யா வரப்போரியா இல்லையா? நேரமாவுது!

பிச்சுவையரின் மனைவிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. கையெல்லாம் வெடவெடவென்று உதறின. கோபாலனும் வீட்டிலில்லை. அவரை மெதுவாக உள்ளே அழைத்து “அவனுக்கு ஏதாவது கால், அரை கொடுத்து நல்லதனமாகக் கேட்டுப்பாருங்களேன்”

என்றான். உடனே பிச்சுவையர் தமது இடுப்பிலே இருந்து ஒரு அரை ரூபாயை எடுத்து அவன் கையில் வைத்து ‘அப்பா விஷயத்தைச் சொல்லேன்’ என்று கெஞ்சினார்.

போலீஸ்:— அ தெ ல் லா ம் எனக்குத் தெரியாது. இந்த அப்சைசு சொல்லி, பிச்சுவையானு பேரைச் சொல்லி, ஓடனே கூட்டிக்கினு வான்னு சொன்னாரு. அய்யா அவ்வுளவுதான்!

பிச்சு:— கோபமாகச் சொன்னாரா? சாந்தமாகச் சொன்னாரா? இல்லை சிரித்துக்கொண்டு சொன்னாரா?

போலீஸ்:— அவர் பேச்சிலே அதெல்லாம் கண்டுபிடிக்கவே முடியாது. அவர் எப்போதுமே முறைப்பாய்த்தான் பேசுவாரு. புறப்படுங்கய்யா நேரமாகுது.

பிச்சுவையர் வேறு வழியில்லாமல் தன் உத்தரீயத்தை உதறி மேலே போட்டுக் கொண்டு கொலைக்களத்துக்குச் செல்லும் குற்ற வாளியைப்போல் போலீஸ் கான்ஸ்டபிளைப் பின்தொடர்ந்தார்.

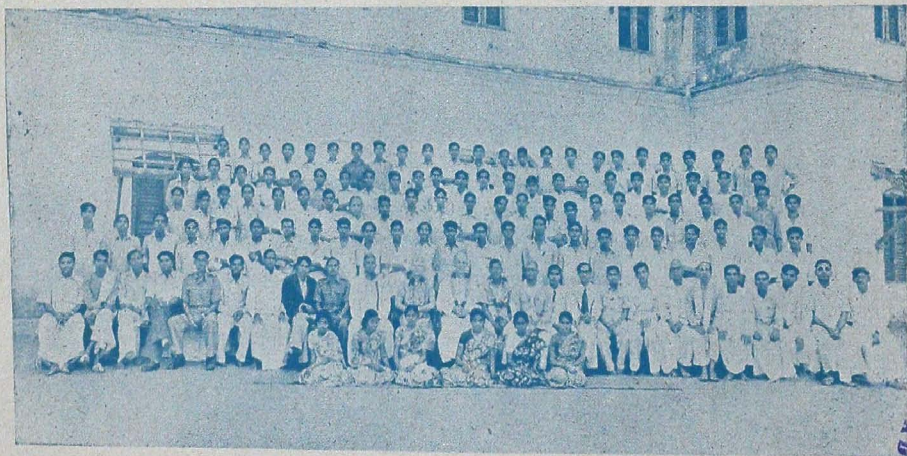
போலீஸ் ஸ்டேஷனை நெருங்கியதும் அவர் பயம் அதிகரித்தது. இருதயம் நிமிஷத்துக்கு 120 தடவை அடித்துக்கொண்டது. ஸ்டேஷனை அடைந்ததும். இன்ஸ்பெக்டர் சந்திர மௌலி ஐயரின் எதிரே நின்று பழங்களைக் காணிக்கையாக வைத்து வணங்கினார்.

இன்ஸ்பெக்டர் அதிகார தோரணமாக “அப்படி உட்காரும், உமது பையன் ..” என்று ஆரம்பித்தார். பிச்சுவையருடைய கிலி அதிகமாயிற்று, “பையனா! கோபாலனா! என்ன தப்புப் பண்ணினான்? அவனை ஸ்டேஷனிலா வைச்சிருக்கேன்! சொல்லுங்களேன். ஐயோ!” என்று இரண்டு கையையும் விரித்துக் கெஞ்சினார்.

இன்ஸ்பெக்டர்:— உமது பையனைத் தண்டித்து விடுவதாகத் தான் உத்தேசம்

பிச்சு:— ஐயோ! தண்டித்து விடுவேளா? ஏன்?

இன்ஸ்பெக்டர்:— உமது பையன் ரொம்பப் பொல்லாதன் என்று கேள்விப்பட்டேன். என்னுடைய பெண் அவனைவிடப் பொல்லாதவன். பள்ளிக்கூடத்தில் இருவரும் சேர்ந்து படித்தார்கள். அவனை உமது பையனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிவைத்து அவனைத் தண்டித்து விட்டால் உம்முடைய மகனுடைய பொல்லாத தனம் இருக்கும் இடம் தெரியாது! என்று கூறிவிட்டுக் கல்கல வென்று நகைத்தார். பிச்சுவையரின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

SIXTH FORM (1952 — 1953)

பழையதும் — காப்பியும்!

K. ஸ்ரீமான், ஐந்தாம் படிவம்.

பழையது:—அட காப்பிப் பயலே! நீ ஏன் என் பக்கத்தில் வருகிறாய்? இனி அப்படி வராதே! உன் சூடு எனக்குப் பொருக்கமுடியவில்லை. எரிச்சலாக இருக்கிறது. 'குபுகுபு' என்று உன் ஆவி மேலே கிளம்புவது எனக்கு என்னமோ பயமாகத்தான் இருக்கிறது.

காப்பி:— பழையது அண்ணா! ஏன் என்னைக் கண்டால் உங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம்? மக்கள் தாங்கி விழிக்கும்பொழுது என்னை நனைத்துக் கொண்டதானே எழுகிறார்கள். ஆதலால் நான்தானே இக்காலத்தில் 'கண்கண்ட தெய்வமாக' இருக்கிறேன். எழுந்தவுடன் என்னைச் சேவிக்கா விட்டால் தலைவலி, சோம்பல், மந்தபுத்தி இவைகளெல்லாம் அவர்களை வாட்டுமே. இப்படி எல்லோரும் விரும்புகின்ற என்னை நீங்கள் வெறுக்கக் காரணம் என்ன?

பழையது:— அடே அற்பப் பயலே! நேற்று முனாத்த உனக்கு இவ்வளவு பெருமையா? புதிதாக ஏதேனும் வந்தால் மக்கள் அதை நல்லதா, கெட்டதா என்பதை ஆராய்வதே இல்லை. புதியது என்பதனால் ஒரு பொருளுக்கு உயர்வும் பழையது என்பதனால் ஒரு பொருளுக்குத் தாழ்வும் உண்டா என்ன? குணமல்லவோ வேண்டும்.

காப்பி:— அண்ணே! இக்காலத்தில் மக்களின் விருப்பத்திற்கு அல்லவோ மதிப்பு! பொருளின் உயர்வும் தாழ்வும் எதற்கு? நீங்கள் எங்கே எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, எங்கேயாவது 'பழையது கடை' என்று ஒன்று உண்டா? எங்கு பார்த்தாலும் என் பெயருள்ள கடைகள்தானே காணப்படுகின்றன. அண்ணே இன்னொரு விஷயத்தை நீங்கள் டுப்பமாகக் கவனியுங்கள் இட்லி, தோசை, அல்வா, எல்லாம் என் பெயரைக் கொண்டதானே வாழ்கின்றன. அவை விற்கப்படும் கடைக்குக் 'காப்பி கிளப்' என்று என் பெயரைத் தானே அழைக்கிறார்கள். இதனால் அந்தப் பொருள்களுக்கு நானில்லை என்றால் பெருமை ஏது?

பழையது:— அடே சின்னப் பயலே! உன்னைத் தயார் செய்ய அடுப்பு, கெட்டில், காப்பிப்பொடி, பில்டர், பால், சர்க்கரை எல்லாம் வேண்டும். உன்னை தயார் செய்ய அரைமணி நேரமாகுமே. இவ்வளவு ஆனபிறகு உன்னை உடனே சாப்பிடத்தான் முடியுமா? உன்னைச் சாப்பிடுவதற்குள் எவ்வளவு பாடு! ஆனால் என்னையோ பல் துலக்கின உடன் ஒரு தட்டில் வைத்துக் கொண்டு வேண்டிய

அளவு உப்பையும், ஆடைத்தயிரையும் சேர்த்துப் பிசைந்து அருமையான ஊறுகாய்களைத் தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிடலாம். என்னைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் பருத்தும், திடமாகவும், கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யக் கூடியவர்களாகவும், அமைதியாகவும் அல்லவோ காணப்படுகிறார்கள்.

காப்பி:— அதெல்லாம் சரிதான் அண்ணா! என்னைச் சாப்பிட்டால்தான் சுருசுருப்பும் யோசனையும் உண்டாகிறதென்று சொல்கிறார்கள். உங்களைச் சாப்பிட்டால் மந்தமாகவும் சோம்பலாகவும் தூக்கம் வருகிறதென்றும் சொல்கிறார்கள்.

பழையது:— அட பொடிப்பயலே! நீ இந்த நாட்டானே இல்லையே! நீ வந்த பிறகு மக்களெல்லாம் மெலிந்து காணப்படுகிறார்கள். மேலும் உன்னால் ஷயம், நீரிழிவு முதலிய நோய், வருகிறதென்று மருத்துவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதுமட்டுமா? உன்னால் எனக்கு எத்தனைத் தொல்லைகள்? நீ வருமுன் பால் செலவே கிடையாது. அதனால் நாட்டில் பாலும், தயிரும், வெண்ணெயும் நிரம்பிக் கிடந்தன. குழந்தைகள் அவற்றைச் சாப்பிட்டு செழித்து வளர்ந்தார்கள். எனக்கு நல்ல ஆடைத்தயிர் கிடைக்கும், கன்றுகளும் தாய்ப் பாலை உண்டு திடமாக வளர்ந்தன. இப்பொழுது உள்ள கன்றுகளைப் பார்த்தால் உயிரில்லாதவைகளைப்போல் அல்லவோ காணப்படுகின்றன. இதனால்தான் பள்ளிச்சிறுவர்கள் உன்னை அழிக்கும் பொருட்டு உன்னைப் பற்றி இப்படியாகப் பல பாட்டுக்கள் பாடுகிறார்கள்.

கன்றுக்கு பாலை விட்டுக் கறந்தது அந்தக்காலம் — அது அந்தக் காலம் — பொல்லாக்

காப்பிக்கு பாலை ஒட்டக்கறப்பது இந்தக்காலம் —; இது இந்தக்காலம்.

இது மட்டுமா? உன் தோழர்களான டி. கோகோ, ஜவல்மின் முதலியவர்களும் உன்னுடன் கூடச்சேர்ந்து பாலைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போகிறார்கள். கன்றுக்குப் பாலைவிடாமல் போனதால் நிலத்தை உழத் திடமான எருதுகள் இல்லை. அதனால் நல்ல விளைவு இல்லை. விளைவு இல்லாமையால் மக்களுக்குப் போதுமான உணவு கிடைப்பதில்லை. நல்ல உணவில்லாமையால் மக்கள் கண் குழிந்து முதுகு வளைந்து காணப்படுகின்றனர். தவிர என்னை ஒரு நாளில் ஒருதரம்தான் உண்பார்கள். உன்னையோ தண்ணீர் குடிப்பதுபோல் அடிக்கடி சாப்பிடுகின்றனர். நீ இருக்குமிடத்துக்குக் “காப்பி கிளப்” என்று பெயர் வைத்தவன் அறிவாளி என்றே நினைக்கிறேன். ‘கிளப்’ என்ற சொல்லைத் தமிழாக வைத்துப்படித்தால் இத்தேசத்தை விட்டு

காப்பியைக் கிளப்பு என்று பொருள் படுவது போலல்லவோ இருக்கிறது. அதனால் இவ்வளவு தொல்லையைத் தருகின்ற உன்னை உஷ்ண தேசமாகிய இத்தேசத்தை விட்டு கிளப்பத்தான் வேண்டும்.

காப்பி: — அண்ணா! நீங்கள் சொல்லுவதெல்லாம் பாரத தேசத்துக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். ஆனாலும் எனக்குப் பெரும்பான்மையோருடைய ஆதரவு நிரம்ப இருக்கிறது. ஆகையால் என்னை விரட்ட உங்களால் முடியாது!

போகாத வண்டி.

சு. ராமகிருட்டினன், ஐந்தாம் படிவம்.

திருச்சியிலே அன்று மீம் நம்பர் பிளாட்பாரத்திலே ஒரே கூட்டம். எள்விழ இடமில்லை. சென்னைப்பட்டினம் செல்லவந்த ஜெயராஜ் பிளாட்பாரத்திற்கு வந்தான். வண்டியிலோ இடமில்லை. வண்டி புறப்படுவதற்கு அரை மணி நேரம் இருந்தது. அவன் யோசித்தான்; யோசித்தான்; யோசித்துக்கொண்டேயிருந்தான். கடைசியில் அவனுக்கு ஒரு யோசனை உதித்தது. அவன் ஐரோப்பிய உடை அணிந்திருந்ததால் இரயிலின் கடைசி வண்டிக்குச் சென்று மிகுந்த அதிகாரத்தில் “இந்த வண்டியில் ஏறதீர்கள் என்று எத்தனை தடவை சொல்வது? இது போகாது. இங்கேயே தான் இருக்கும்” என்று கூறினான். உடனே அதில் உள்ள பிரயாணிகள் இறங்கி எப்படியோ மற்றைய வண்டிகளில் தொத்திக் கொண்டனர். விசில் ஊதப்பட்டது. ஜெயராஜ் வண்டியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, சிகிரட்டை வாயில் பற்றவைத்துக் கொண்டு ஸ்டைலாகப் படுத்திருந்தான். வண்டி புறப்பட்டது புறப்பட்டுச் சிறிது நேரம் ஆயிற்று. இன்னும் ஜெயராஜ் உட்கார்ந்திருந்த வண்டி கிளம்ப வில்லை. எழுந்து பார்த்தான் வண்டி கைக்காட்டியைத் தாண்டி விட்டது. அவன் மிகவும் கோபமாக வண்டியை விட்டு இறங்கி ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் சென்று “ஏன் இந்த வண்டி போகவில்லை” என்று வினவினான். “இதைத் தான் டிபேச் பண்ணியாச்சே, இது போகாது. இங்கேயேதான் இருக்கும்,” என்று எஸ். எம். பதிலளித்தார். வண்டியில் சென்ற பிரயாணிகள் அவனை மூகராசன் என வாழ்த்திக் கொண்டே போயிருப்பார்கள். ஆனால் ஜெயராஜ் முகத்தில் அசடு வழிந்தது எனக்கூறத் தேவையில்லை.

பழிக்குப் பழி

ச. சவுந்தரராஜன், ஐந்தாம் படிவம்.

“அம் . மா! அம் . மா!” என்ற லட்சுமியின் அலறல் வாண்டையாரின் கடும் மொழிகளுககுச் செவிகொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முனியனின் செவியில் விழாமல் இல்லை.

“ஏய்! முனியா, கல்யாணத்திற்காகப் பணம் வாங்கி ஐந்து வருஷம் ஆகிறது. பணத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு மறுவேலை பார். இன்னும் நான்கு நாளைக்குள் பணம் வராவீட்டால் கொட்டிலில் கட்டி இருக்கும் மாட்டை ஒட்டிச்சென்றுவிடுவேன்” என்றார் வீடே அதிரும்படி.

“இல்லீங்க, எசமான், எப்படியாவது வருகிற தைமாதம் தந்து விடுகிறேன். இப்போ என்னை ஒண்ணும் பண்ணாதிங்க எசமான் இப்போ ரவசோத்துக்கு வழி இல்லை, எசமான்” என்று அடிக்கொரு தடவை எசமான் போட்டான் முனியன்.

“அந்த சாஸ்ப்பு எல்லாம் நம்பகிட்டே நடக்காது தெரியுமேலே மரியாதையா பணத்தை நான்கு நாளைக்குள் வைத்துவிடு. அப்புறம் சிரிப்பாச் சிரிக்காதே -ஆமாம்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் வீட்டிற்குச் சென்றார் மருதப்ப வாண்டையார்.

ஆலம்பட்டியில் வாழ்ந்து வரும் மிராசுதார்களில் மருதப்ப வாண்டையாரும் ஒருவர். அவர் மனைவி தன் அருமை மகன் கேசவனை மூன்றுவயதில் விட்டு விட்டு இறந்துவிட்டான். குழந்தையைக் காப்பாற்றவாவது மறு விவரகம் செய்துகொள்ளும்படி அவருக்குப் பலர் யோசனை கூறினர். அவர் அதையெல்லாம் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. அவருடைய வேலைக்காரன் முனியன்தான் கேசவனை வளர்த்து வந்தான் வாண்டையாரும் முனியன்மேலும் அவன் மனைவி அஞ்சலைமீதும், முனியன் மகன் வேலன்மீதும் பெரிதும் அன்பு வைத்திருந்தார். இருந்தாலும் இன்று ஏனோ அவனை அவ்வாறு திட்டினார். காரணம் இல்லாமல் இல்லை

ஐந்து வருஷத்திற்கு முன் முனியன் தன் கலியாணத்திற்காக அவரிடம் முப்பது ரூபாய் கடன் வாங்கி இருந்தான். தன் சம்பளம் பதினேழு ரூபாயில், மாதம் இரண்டு ரூபாயாகக் கடனை அடைத்து விடலாம் என்று நினைத்தான். ஆனால் நினைத்தபடி நடக்கின்றதா? ஏதாவது மாநாமாதம் அந்தப் பணத்திற்குச் செலவு வந்துகொண்டிருந்தது. அதனால்தான் வாண்டையாருக்குச் சொன்னபடி பணம் கொடுக்கமுடியவில்லை இன்று அவர் இரைவதற்குக் காரணம் இதுவேயாகும்.

நான்கு நாள் கழித்து வந்து வாண்டையார் லட்சுமியை ஒட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார். முனியன் மனம் படாசபாடு பட்டது. அஞ்சலை. தான் இத்தனை நாளும் அருமையாக வளர்த்துவந்த பசு போய்விட்டதே என்று மூலையில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். வேலன் பாவம், அவனும் அன்போடு புல்போட்டுப் பாதுகாத்த பசு போய் விட்டதே! என்று, கண் கலங்கி நின்றான். அவர்கள் வீடே வெறிச் சென்று இருந்தது.

முனியன் முதல்நாள் வேலைக்குப் போனவன்தான்; மறுபடி போகவேயில்லை. அவன் வாண்டையாருக்கு வேலைசெய்வதையும், கேசவனுக்கு விளையாட்டுக் காட்டுவதையும் நிறுத்திவிட்டான். அவன் அடுத்த பண்ணையிலுள்ள சிங்காரு செட்டியாரிடம் பத்து தினமாக வேலைபார்த்து வருகிறான். இப்போது அவன் குடும்பத்தார் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பின் முனியனின் வீட்டைநோக்கி வாண்டையார் அழுதுகொண்டே வந்தார். முனியனுக்கு என்ன நடந்தது என்று நினைக்கவே முடியவில்லை. அவனும், அஞ்சலையும் பகைமையை மறந்து ஒடிப் போய் அவரை “என்ன நடந்தது? ஏன் இப்படி எல்லாம்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு வாண்டையார் “உன்னை வஞ்சித்தேனடா. நான் என்னடா செய்வேன்? என்னை மன்னித்து விட்டா. உன் பசு எனக்கு ‘பழிக்குப்பழி’ செய்துவிட்டதடா” என்று மூச்சுவிடாமல் சொன்னார். “என்ன நடந்தது என்று சீக்கிரம் சொல்லுங்கள். எசுமான், என் பசு என்ன செய்துவிட்டது? சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்” என்று முனியனும் அஞ்சலையும் ஏககாலத்தில் கேட்டார்கள். “உன் பசு என் வீடு வந்தது முதல் சரியாகத் தீனி தின்னவில்லை, எப்போது பார்த்தாலும் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே இருந்தது. சதா கதறிக்கொண்டே இருந்தது. உன்னை நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டது போலும். இன்று காலை என் அருமை கேசவன் உன் பசுவுக்குப் புல் போடும்போது கோபங்கொண்டு கயிற்றை அறுத்துக்கொண்டு கேசவனை முட்டிவிட்டது. அதோ அவன் வீட்டில் கிடக்கிறான். காலையிலிருந்து பசுவையும் காணோம். யான் என்னடா செய்வேன்?” என்று பதறிக்கொண்டே மேலே ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவர் ஏதோ அலறல் சப்தத்தைக் கண்டு வெளியே திரும்பிப்பார்த்தார். அங்கே வாசலிலே லட்சுமி வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. முனியன் அதனிடம் சென்று தடவிக்கொடுத்தான். பசு அவன்மேல் உரைஞ்சிக்கொண்டு அவன் கையை நக்கியது. அவன் அதைக் கட்டித் தீனி போடச் சொல்லிவிட்டு வாண்டையாரை அழைத்துக்கொண்டு பக்கத்து ஊரில் உள்ள ஆஸ்பத்திரிக்குக் கேசவனைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. முனியன் வீட்டில் எல்லோரும் ஒரே சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். எல்லோரையும்விட வேலன்தான் சந்தோஷமாக இருந்தான். காரணம் லட்சுமி அன்று காலை ஒரு காளைக்கன்று ஈன்றிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல கேசவனும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து குணமடைந்து வந்துவிட்டான். அதோ அவனும் விளையாட வருகிறான். அவர்கள் சந்தோஷம் என்னென்பது! நாளை மறுநாள் மாட்டுப்பொக்கல் அவர்கள் புதுக்கன்றுடன் நடத்த இருக்கும் விபரீதக் கேளிக்கை யாது உளதோ? யார் அறிவார்?

யாருக்கு?

இரா. சண்முகம், ஐந்தாம் படிவம்.

மகதபுரி என்ற நாட்டிலே மகேந்திர வர்மன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். ராஜேந்திரன், நரசிம்மன், வீரசிம்மன் என்ற மூவரும் அவனுடைய புதல்வர்கள். வெளிநாடுசென்று ஏதாவதொருகலையில் தேர்ச்சிபெற்று வரவேண்டும் என்று அவன் தன் புதல்வர்களுக்கு உத்தரவு பிறப்பித்தான். ராஜேந்திரன் வில் வித்தையிலும், நரசிம்மன் மந்திர வேலையிலும், வீரசிம்மன் திருடுவதிலும் தேர்ச்சி உள்ளவர்களாக ஆனார்கள். ஓர் ஆண்டு கழித்து நாடு திரும்பினர்.

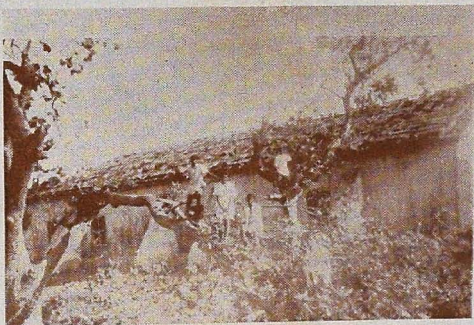
தேவபுரி என்ற நாட்டில் குலோத்துங்கன் என்ற ஓர் அரசன் இருந்தான். அவன் மகள் பெயர் நளாயினி. மிக அழகி நளாயினியை ராஜஸபை பருந்து ஒன்று தூக்கிக்கொண்டுபோய் வெகு தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள குகையில் வைத்துவிட்டது அரசன் மகளைக் காணாது தவித்து, தன் மகளைக் கொண்டு வருபவருக்கு அவளை மணம் செய்வித்துத் தம் ஐஸ்வரியத்தில் பாதி தருவதாகப் பறை அறிவித்தான். பலர் முயன்றும் பயனில்லை.

ராஜேந்திரன், நரசிம்மன், வீரசிம்மன் மூவரும் இதனை அறிந்து நளாயினியைக் கொண்டுவரத் திட்டம் தீட்டினர். நரசிம்மனின் மந்திர வலிமையால் அவன் இருக்கும் குகையறிந்து, அங்குச் சென்றனர். பருந்து தூங்குகையில் வீரசிம்மன் நளாயினியைத் திருடிச் கொண்டு வந்தான். படகில் வைத்து நால்வரும் வந்துகொண்டிருந்தனர். பருந்து விழித்து வேகமாக வந்து படகைத் தாக்க, ராஜேந்திரன் தன் வில் வலிமையால் அதனைக் கொன்றான். கொன்ற பருந்து படகில் விழவே படகு உடைந்தது. அதை நரசிம்மன் தன் மந்திர வலிமையால் ஓட்டினான். நால்வரும் நாடு திரும்பினர். அரசன் தன் வாக்குப்படி பெண்ணை மணம் செய்துக்கொள்ளச் சொன்னான். பெண்ணை ஒருத்தி. அரசருமாரர்களோ மூவர். அவன் மணமகன் ஆவது யாருக்கு?

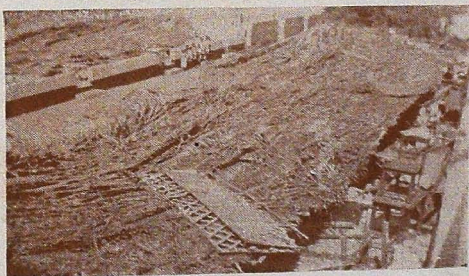
TOLL OF CYCLONE.

FINDLAY ELY. SCHOOL.

D.T. BOYS' BOARDING SCHOOL.

WESTERN SCHOOL.

தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க.

மா. ச. கணேசன், ஐந்தாம் படிவம்.

திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் 1883 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 26ம் நாள் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் உள்ள துள்ளம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தார். அவரது தந்தையார் திரு. விருத்தாசல முதலியார். சென்னையினின்றும் அங்குச் சென்று உறைந்து சிறு வாணிபம் நடத்திவந்தார் அவருடைய தாயார் சின்னம்மை என்ற பெயரினர். அவரது தந்தைக்கு இரண்டாவது மனைவியாவார். குழந்தை கல்யாணசுந்தரன், தமையன் உலகநாதன், தமக்கையர் முதலியோருடன் சிறு குடிசையில் வளரலானார். அவரது குடும்ப நிலை அவரை எளிமையில் பிறக்கச்செய்தது. அவரும் எளிமையிலேயே வளர்ந்து வரலானார் அது அவரது இயல்பும் ஆயிற்று. சிற்றூரின் சுற்றுப்புற இயற்கைச் சூழலில் அவரைத் திளைக்கச்செய்தது அவ்வியற்கை அவரை வலிவோடும் வணப்போடும் திசுழச்செய்தது குழந்தைப் பருவ நிகழ்ச்சிகள் பல, அவரது உள்ளத்தில் ஈரத்தையும், வீரத்தையும் விளைவித்தன.

பிள்ளைகளின் படிப்பைக் கருதிய பெற்றோர் சென்னை அடைந்தனர் திரு. வி. க. வும். உலகநாதரும் சென்னை இராயப் பேட்டை வெஸ்லி பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டனர் அங்கு திரு. வி. க. ஆசிரியராக அமைந்த திரு. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ்ப் பயின்று தமிழறிவு மிக்கவரானார். பின்னரும் தமிழ் அறிஞர் பலரிடம் பயின்று தமது அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டார். பள்ளியில் படிக்கும்போதே பாதிசிரிமார்களிடம் கொண்ட தொடர்பால் கிறித்துவக் கொள்கைகளையும் உணர்ந்தார். ஆங்கிலப்பயிற்சியும் மேற்கொண்டார். குடும்பநிலை காரணமாக வேலைபார்த்து ஊதியம் தேடுவது அவசியமாயிற்று. ஸ்பென்ஸர் கம்பெனியில் இரண்டு ஆண்டுக்காலம் பணியாற்றினார். 1908ல் அவ்வேலையை உதறித்தள்ளி இர்திய விடுதலை இயக்கத்தில் பங்குகொண்டார். பின்னர் ஆயிரம் விளக்குப் பள்ளியிலும், வெஸ்லி கல்லூரியிலும். ஆசிரியராகவும், தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார். குரான் கொள்கைகளையும் அறிந்திருந்தார். 1912ம் ஆண்டில் திருமதி கமலாம்பிகை அம்மையாரை அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். பிறந்த குழந்தைகள் மறைந்தன. 1918ல் துணைவியாரும் மறைந்தனர். பின்னர் பலா வற்புறுத்தியுங்கூட அவர் மணங்கொள்ளவில்லை.

1917ல் அரசியலில் பங்கு கொண்டார். உத்தமர் காந்தி, அண்ணி பெசன்ட், வீரர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகியோருடன் தாழும்

பணியாற்ற உறுதி கொண்டார். கல்லூரிப் பணியைவிட்டு நீங்கி, தேச பக்தன்' என்ற தேசிய தினசரிக்கு ஆசிரியராக அமர்ந்து இரண்டரை ஆண்டுகள் அதைச் சிறப்புடன் நடத்தினார். அக்காலே, தொழிலாளர் நலத்திற்கெனப் பாடுபட்ட தலைவர்களான வாடியா, அருண்டேல், மிருநாளினி, சட்டோபாத்தியாயா ஆகியோருடன் சேர்ந்து சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தைத் துவக்கிவைத்தார். இந்தியாவில முதன் முதலில் தோன்றிய தொழிலாளர் சங்கம் அதுவேயாகும். அத்தொழிலாளிகளின் ஆதரவுடன் 1920ஆம் ஆண்டில் 'நவசத்தி' என்னும் கிழமை ஏட்டினைத் தொடங்கிச் சுமார் 13 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடத்திவந்தார். அரசியல் மேடையில் ஆங்கிலமே பேசப்படும் மொழியாக இருந்த அக்காலத்தில் தமிழில் பேச உறுதிகொண்டார். பேசிக்காட்டினார். வேற்று மொழியில் பேசுவதை மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார். சிறிது சிறிதாகத் தமிழ்நாட்டுத் தலைவர்களையும் தமிழிலேயே பேச வைத்தார். அவரிடம் பயிற்சி பெற்ற பலர் இன்று இதழ் ஆசிரியர்களாக உள்ளனர். அவரது நூல்கள் பலரைப் பெரும் எழுத்தாளர்களாக வளர்த்துள்ளன என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும். அவரது தமிழ்த் தொண்டு தமிழ் நாடுவெங்கும் பரவத் தலைப்பட்டது. அன்னி பெசன்ட் அம்மையார் நடத்திய சுய ஆட்சி இயக்கத்தின்போதும், உத்தமர் கார்தியின் ஒத்துழையாமைக் கிளர்ச்சியின் போதும் இவர் ஆற்றிய அரசியல் தொண்டு தமிழ் நாடு முழுவதும் அவரை அறிந்து கொள்ளக் காரணமாயிற்று. அக்காலங்களில் தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் முப்பெருந் தலைவர்களாக விளங்கிய டாக்டர் வரதராஜலு நாயுடு, பெரியார். ஈ. வெ. ராமசாமி, அறிஞர் திரு. வி. க. ஆகியோருள், அறிஞர் திரு. வி. க. அவர்களே ஆரம்பத்தில் தமது பேச்சாலும் எழுத்தாலும் பெருமை பெற்று விளங்கியவர் ஆவார். திரு. வி. க. அவர்கள் எழுதியுள்ள நூல்கள் 50-க்கு மேற்பட்டனவாகும். எல்லாத் துறைகளிலும் அவரது நூல்களைக் காணலாம். திரு. வி. க. அவர்கள் 1927ல் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறினார். என்றாலும் காந்தியக் கொள்கையில் பற்றுக்கொண்டு இயக்கத்தின் போக்கில் ஒத்துழைத்தே வரலானார். சென்னைத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் சார்பில் அதன் ஒப்பற்ற தலைவராக நின்று அவர் நடத்திய போராட்டங்கள் பலவாகும்.

'பெண்ணின் பெருமை' என்ற அவரது நூல் பெண்களுக்குச் சூட்டிய மகுடமாகும். காரல் மார்க்ஸினுடைய தத்துவத்தை இந்நாட்டு மக்களின் மனப் போக்கிற்குப் பொருந்த, காந்தியத்துடன் பொருத்திக்காட்டினார். அதனை நிறைவேற்றவும், மறப்புறட்சியைக்

கொள்ளாது அறப்புறட்சியே கொள்ளவேண்டும் என்றே உணர்த்தி வந்தார். 'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பது' என்பதே அவரது தொண்டின் மூலமொழியாயிற்று. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்பது, அவரது உலகப்பொது நோக்கை விளக்குவதாயிற்று. வள்ளுவர் வகுத்த அறத்தினை உணர்ந்து, புத்தர் காட்டிய பொன்னெறி போற்றி, காரல் மார்க்ஸ் காட்டிய பொருள் நெறி கற்று, வள்ளலார் உரைத்த உண்மை வழிநடந்து, கார்தியடிகளின் வாழ்க்கை நெறி நின்று தமிழகத்தின் வெண்ணிலவாய்த் திகழ்ந்து வந்தார்.

அவரது பொன்னுடல் இன்று புகழுடலாகிவிட்டது. அவரது கருத்தும் எழுத்தும் இயற்கைத்தென்றவிலே என்றும் மணம் வீசிய படியே இருக்கும். திரு வி. க ஒரிடத்தினின்றும் மறைந்தார். ஆனால் பலவிடங்களிலும், எங்கெங்கு காணினும் நினைப்பினும் — அங்கங்கெல்லாம் நினைபெறுகிறார். ஆம், அவருக்கு இறப்பில்லை.

விரத்தாய்.

கெடுக சிந்தை கடிதிவள் துணியே
மூதில் மகளிர் ஆகல் தருமே;
மேல்நாள் உற்ற செருகிற்(கு) இவள் தன்ஐ
யாளை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே;
நெருநல் உற்ற செருகிற்(கு) இவள்கொழுநன்
பெருகிரை விலங்கி யாண்டுப்பட்ட டனனே;
இன்றும், செருப்பறைக் கேட்டு கிருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்துடஇப்
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீகி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென கிடுமே.

— புறநானூறு

பின்னே பழைய மாணவர் கழகம்.

வே. கோபாலசாமி, செயலாளர்.

புதுமையில் பூத்து நறுமணம் கமழும் பின்னே பள்ளியின் சஞ்சிகையில், பழையனவற்றைப் பற்றிய வரலாறு வரைய வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்ப்பை அளித்தமைக்கு எமது நன்றி. பழமையான சிறப்புகள் அழியாமல் போற்றிக் காப்பாற்றிப் புதுமையான சிறப்புகளையும் பண்படுத்திப் புருத்துவது, நமது தமிழ்நாட்டுத் தனிப்பெரும் பண்பாகும். நற்பண்புகளை நழுவவிடாது பிடித்துக் கொள்ளும் பின்னேயின் சிறப்பை அறியாதார் யார்? எனவேதான் புதுமைக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் நல்கும்போதெல்லாம் பழமையை ஒதுக்காமல் சஞ்சிகையில் ஒரிடம் ஒதுக்கினார்கள் போலும்.

பழமையைப்பற்றிக் கூற முற்பட்டால், “எங்கள் காலத்தில் — நான் படித்தபோது — என் வாத்தியார்” என்றுதான் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆரம்பம், வாசகர்களின் பொறுமையை இழக்கச் செய்யும் என்று அஞ்சி, அத்தகைய பீடிகையை விடுத்தேறா யினும் வாசகர்கள் பேசும்போது “நான் படித்தபோது, எங்கள் காலத்தில்” என்றுதான் தம்மை அறியாமலே கூற ஆரம்பிப்பார்கள். இது உலக இயல்பு. தம் பழங்காலத்து அனுபவம்பற்றிக் கூறு வதில் ஓர் இன்பம். எனவே என் கட்டுரையில் பழம்பெருமை பற்றி கூறினேன். ஆனால் அது குற்றமும் ஆகாது, பொறுமை இழக்கவும் செய்யாது என்ற துணிபுடன் நம் பள்ளியின் பழைய மாணவர் கழகத்தின் வரலாற்றை வரைகின்றேன்.

பள்ளியின் பழைய மாணவர்களின் சிலருடைய ஆர்வத்தாலும், பலருடைய ஆதரவாலும் இக்கழகம் துவக்கப்பட்டுச் சில ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுவருவது வாசகர்கள் அறிந்த விஷயமாகும். இக்கழகம் ஆண்டுதோறும் நிதி வருவித்து, விழாக் கொண்டாடியும், சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்தியும், ஏழை மாணவர்களுக்குப் பள்ளிச்சம்பளம் வழங்கியும் வருகிறது. ஆண்டுதோறும் கழகத்தின் உறுப்பினர் என் பெருகுவதும்; பொருள் வளம் பெறுவதும் கழகத்தின் வளர்ச்சியை யும், உயரவையும் நன்கு புலப்படுத்தி வருகிறது. சென்ற ஆண்டின் கழக வரலாற்றைப்பற்றிக் கூறவேண்டியது எங்கள் கடமையாகும்.

கழகத்தின் செயலாளர்களில் ஒருவராகிய திரு. பி. வி. சீனிவாச ஐயர், உயர பதவியை முன்னிட்டுப் பள்ளியை விட்டு வெளிச்சென்ற மையால், அன்னருடைய இடத்திற்கு திரு. டி. சுப்பிரமணிய ஐயர் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். முந்தின ஆண்டு விழாவின்

"RAJA BAKTHI" (Drama)

Staged by OLD STUDENTS' Association, July 4th., 1953.

போது நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் புதிதாக உபதலைவர்களும், செயற்குழு அங்கத்தினர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். ஆர்வமும், ஊக்கமும் உடைய புதிய நிர்வாகிகள் கழகத்தின் உயர்வுக்கு ஆவன செய்து வருகின்றனர். சென்ற ஆண்டு விழா சில எதிர்பாராத காரணங்களினால் குறித்த காலத்தில் நடைபெற இயலாது, பின்னா நிகழ நேர்ந்தது. காலங்கடந்து நடைபெற்றதும் ஒரு நற்பயனை யளித்த தென்றே கூறவேண்டும். கழக நிர்வாகக் குழுவின் கூட்டமொன்றில், பள்ளித் தலைமையாசிரியர் திரு அமலதாஸ் அவர்கள் பள்ளியின் வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டுக்கும் அரும்பணியாற்றிய காலஞ் சென்ற தலைமை ஆசிரியர்களின் திருவுருவப் படங்களைப் பள்ளிக்கு வழங்க செயலாளர்களை முயற்சிக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அங்ஙனம் படம் வழங்க, பெரும்பொருள் செலவாகுமென்றும், பழைய மாணவர்களில் பெருநிதி படைத்தவர்கள் பலர் இருந்தாலும் பெருந்தொகை கொடுத்துத்வ இசையமாட்டார்களே என்று செயலாளர்கள் எடுத்துரைத்தனர். திரு. அமலதாஸ், அதற்கு முயற்சி திருவினையாக்கும், முயன்று பாருங்கள் என்று ஊக்குவித்தார்கள். ஆட்டுவித்தால் யாரே ஆடாதார் என்பதற்கேற்ப ஊட்டிய ஊக்கத்தால் உந்தப்பட்ட செயலாளர்கள் நாற்றிசையிலும் வதியும் பழைய மாணவர்களுக்கு வேண்டுகோள் அனுப்பினர்.

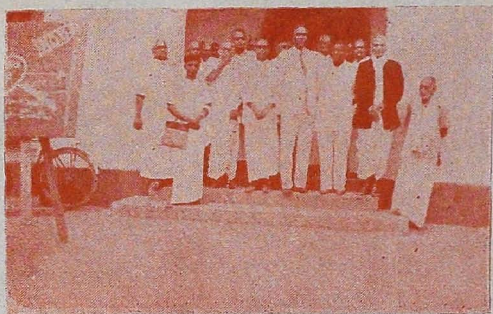
பள்ளியினால் பெரும் பயனும், தலைமை ஆசிரியர்களின் அன்பு, ஆதரவுகளினால் ஆளாகி, பேரும் புகழும் பெற்றுத் திகழும் பெரியார்கள் பலர், பள்ளிக்குப் படங்கள் வழங்க முன்வந்தனர். அதுமட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு இத்தகைய வாய்ப்பை யளித்தமைக்குச் செயலாளர்களுக்கு நன்றி செலுத்தவும் ஆரம்பித்துவிட்டனர். பள்ளிபால் பழைய மாணவர்களுக்கு இருந்துவரும் பிரியத்திற்கு ஓர் உதாரணம் கூறவேண்டியதவசியமாகிறது. படங்களைப் பரிசளிக்க ஒருவரையே அணுகினால் வழங்குபவர்களுக்குச் சிரமமாக இருக்குமே என்று எண்ணிய செயலாளர்கள் இரண்டு மூன்று அன்பர்கள் சேர்ந்து ஒரு படம் வழங்க ஏற்பாடு செய்தனர். இது குறித்து ஒரு பழைய மாணவருக்கு எழுதியபோது, அவர் தானேதான் ஏகதேசமாக வழங்கவேண்டும், கூட்டாக பொருள் உதவி செய்வதாயிருந்தால் தன்னால் உதவமுடியாது என்றும், பள்ளியால் தான் அடைந்த நற்பயனுக்கு இதுகூட செய்யமுடியாதென்று செயலாளர்கள் கருதினது வருந்தத்தக்கது என்றும் விடையிறுத்தனர். என்னே! இவர்களை அன்பும் ஆர்வமும்! இரண்டு அன்பர்கள் இம்மாதிரி எழுதித் தாமே எல்லாச்செலவையும் ஏற்றுக்கொண்டு தம் காலத்திய தலைமையாசிரியர்களின் படங்களை வழங்கினர்.

பொருள் வழங்குவது பெரிதல்ல, எண்ணந்தான் வேண்டும். நன்றி என்ற நற்பண்பைக் கொண்ட இப் பெரியார்களின் செய்கை வருங்கால மாணவர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் நொந்துபெற்றுப் பாலூட்டி வளர்த்தாள் அன்னை. தந்தை மகனுக்காற்றும் நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல் என்பதற்கேற்ப பற்பல இன்னல்களுக்கு இடையில் பணத்தை வாரியிறைத்துப் படிக்க வைத்தார் தந்தை. அல்லும் பகலும் அயராது அறிவு புகட்டினார் ஆசிரியர் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம் என்று கூறினார்களே, அறிவூட்டிய ஆசிரியரைப் பின்னறி தெய்வமாக வாவது கூறவேண்டாமா? பருவத்தில் வளைக்கவேண்டியதை வளைத்தும், நிமிர்க்க வேண்டியதை நிமிர்த்தும் குறுக்கவேண்டியதைக் குறைத்தும், பெருக்கவேண்டியதைப் பெருக்கி நல்லதொரு உருவக மாக்கி, ஆளாக்கி வாழ்வு செம்மைபெறச் செப்பனிட்டது ஆசிரியப் பெருந்தகையரும் பள்ளியுமல்லவா. இவ்வுதவியை என்றும் மனதி லிறுத்திப் பள்ளிக்கு நன்றிசெலுத்த வேண்டியது ஒவ்வொரு மாணவ ருடைய கடமையல்லவா? இக் கடமையையும், நன்றியையும் எங்ஙனம் செய்வதென்பதைச் செயலில் காட்டி, தற்போதுள்ள மாண வர்களுக்கு வழிவகுத்த திருவாளர்கள் C. அமிர்தகணேச முதலியார் அவர்களையும், T. முத்தையா அவர்களையும் பாராட்டுகின்றோம். இவர்களுடைய பெரும் பொருளுதவியினாலேயேதான் சென்ற ஆண்டில் காலஞ்சென்ற ரெவரெண்டு ஸ்மெயில்ஸ், ரெவரெண்டு பொன்னையா அவர்களின் திருவுருவப்படங்கள் வழங்கப்பெற்று இன்று நமது பள்ளியின் கூடத்தில் இரு தலைமையாசிரியர்களும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

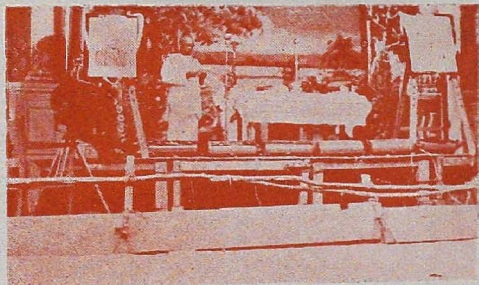
சென்ற ஆண்டில் கழக உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும், வசூலிப்பும் கூடுதலாகியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வசூலுக்குக் கிடைத்த காலம் மிகச்சொற்பமாகும் இக்குறுகிய காலத்தில் முந்திய வருஷத்திய தொகையளவாவது வசூல்செய்ய இயலுமா என்று அஞ்சினோம். ஆனால் பண வசூலிப்பில் ஆற்றல்மிக்க திரு. சுப்பிர மணிய அய்யர் சில ஆசிரியர்கள் துணைகொண்டு திக்விஜயம் செய்து பெருநிதி திரட்டிவிட்டார். அன்னார் பணவசூலிப்பில் எடுத்துக் கொண்ட சிரமத்திற்கும், சலியா உழைப்பிற்கும் கழகத்தின் நன்றி யும், பாராட்டுதலும் உரித்தாகுக.

இக் கழகத்தின் ஆண்டுவிழா 1953-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 4ம் தேதி மாலை 4 மணியளவில் சென்னை செஞ்சிலுவைக் கழகத்தின் கௌரவ காரியதரிசியும், நமது பள்ளியின் பழைய மாணவருமாகிய உயர்திரு C. அமிர்தகணேச முதலியார் B. A. அவர்கள் தலைமையில்

OLD STUDENTS' ASSOCIATION DAY

CHIEF GUESTS

The meeting:—

- Unveiling the portraits of the late Rev. R. Smailes & the late Rev. N. G. Ponnaiya.

கொண்டாடப்பட்டது. காலையில் கூடிய பொதுக்கூட்டத்தில் புது ஆண்டுக்கான தலைவர், உபதலைவர்கள், செயலாளர்கள், செயற்குழு உறுப்பினர்கள், பொருள்காப்பாளர் முதலியவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மாலைவில் தேரீர் விருந்துக்குப் பின்னர் விழா ஆரம்பமாயிற்று. தலைவர் முன்னுரைக்குப் பின் திருவாளர்கள் D. குப்புசாமி அய்யர் B. A, B. L.; தஞ்சை B. R. ரங்காச்சாரியார்; S. ராஜகோபால அய்யங்கார்; W. D. முத்தையா B. A., L. T.; S. பெருமாள் முதலியாரவர்கள் பள்ளியைப்பற்றியும், பள்ளியால் தாம் அடைந்த நற்பயன்பற்றியும் சொற்பொழிவாற்றினார்கள். பின்னர், சென்னை திரு. அமிர்தகணேச முதலியார் அவர்களால் அளிக்கப் பட்ட ரெவரெண்டு R. ஸ்மெயில்ஸ் அவர்கள் படத்தைப் பேராசிரியர் M. R. ராஜகோபால அய்யங்கார் அவர்களும், சென்னை எக்ஸ்கூடிவ் இஞ்சினியர் திரு. T. முத்தையா B. E. அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட ரெவரெண்டு N. G. பொன்னையா அவர்கள் படத்தை, மன்னார்குடி பாங்கு மானேஜிங் டைரெக்டரும் கழகத் தலைவருமான திரு. D. ராமச்சந்திர அய்யர் அவர்களும் திறந்துவைத்து அன்றாட னுடைய குணதிசயங்களையும், அவர்கள் பள்ளிக்குச் செய்த சிறந்த சேவைபற்றியும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்கள். பிறகு “ராஜபக்தி” என்னும் நாடகம் வெகு விமரிசையாக நடிக்கப்பட்டு பலருடைய பாராட்டுதலுடன் முடிவுபெற்றது. செயலாளர் திரு. T. சுப்ரமணிய அய்யர் நன்றிகூற விழா இனிது முடிவுற்றது.

இவ்வாண்டு விழா அண்மையில் கொண்டாட வேண்டியிருப்பதால் பழைய மாணவர்கள் அனைவரும் தங்கள் சந்தாத் தொகையையும் நன்கொடையையும் அனுப்பி ஆதரிக்கவேனுமாய் வேண்டுகிறோம்.

வாழ்க பின்னே பள்ளி.

Editorial Board.

MR. J. AMALADASON B. A., L. T., *Editor.*

„ T. SUBRAMANIAN B. A., L. T.

„ A. SHANMUGASUNDARAM.

Notice.

FINDLAY High School Magazine is a journal devoted to subjects of interest to students and to a certain extent to the general reader, published in March. The Magazine usually contains copious notes on School Events, Literary Societies, Sports etc., and should be in the hands of every old student. The Annual Subscription is only One Rupee exclusive of postage payable in advance.

Contributions are solicited on subjects falling within the scope of the journal. Articles should be brief and typed or written in neat hand *on one side of the paper only*, and to ensure their publications in the succeeding issue of the Magazine, should be sent to the Editor a month in advance.

All remittances and business communications should be addressed to

The Manager,

Findlay High School Magazine,

Mannargudi.

N. B:— The right of reproduction is reserved.